

Adventes Vēstis

2015. gada marts, #3 (229)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
VEĢETĀRISMS
ADVENTISMĀ

VESELĪBAS
MISIJA
VENTSPILĪ

KĀ NOVĒRST
GARĪGO
PAGURUMU?

LIECĪBA:
STRĀDĀJOŠĀ
SESTDIENA

INTERVIJA
AR VĒSMU
GEIDI

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Veselības misija	13
Vārds mācītājam	14
Intervija	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Liecība	22

Jauno pavasari gaidot

Kopš senatnes ļaudis, vērodami dabas norises, centušies pavasara pārmaiņas skaidrot kā dievišķu brīnumu. Dienas kļūst garākas, saulīte spīd spožāk, dzīvā radība rosās un rod jaunu dzīvību. Tas viss notiek acu priekšā. To var izskaidrot. To mēdz pat dievišķot un pielūgt.

Tomēr Raksti mūs māca uzticēties atklāsmei: „Kamēr mājojam miesā, mēs esam svešumā, tālu no Tā Kunga. Jo mēs dzīvojam ticībā, ne skatīšanās” (2.Korintiešiem 5:6-7). Saikļa „jo” sengrieķu tekstā nav. Vārdi „mēs dzīvojam ticībā, ne skatīšanās” pastiprina domu, ka mēs esam „tālu no Kunga”, kamēr „mājojam miesā”. Pa-

vasara siltums, dabas norises, labais noskaņojums var mūs uzvedināt uz acīmredzamiem secinājumiem. Tomēr, kamēr „mājojam miesā”, mums ir jāstaigā „ticībā, ne skatīšanās”. Ticībā Dieva Vārda atklāsmei.

Praviešu gars mums atgādina, ka Kristus glābšanas darbu cilvēks nevar izdomāt, ne arī izskaidrot. Mums ir jāstaigā ticībā, ne skatīšanās. Mēs esam aicināti tērpties Kristus taisnībā un nevis savā paštaisnībā. Tad mēs vairs nebūsim atkarīgi no tā, ko darām vai nedarām, ko redzam vai saprotam. Kristus saka: „Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.” Lai Kristus dzīvība ieplūst mūsos, kā dzīvinošā sula no Dzīvā Vīna koka plūst uz visiem zariem. Kristus ir šis Vīna koks, bet mēs tie zari. Tieksimies tuvāk pie Kristus, kā zaļie asni tiecas pretī saulei. Tad katrs zars nesīs augli Dievam par godu, un ar to Debesu Tēvs ir godā celts, ka nesam daudz augļu.

Andris Pešelis

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Vissvarīgākie jautājumi

Kā mēs vislabāk varam iepazīt Jēzu Kristu? Kas visdziļāk, patiesāk un pilnīgāk atklāj Dieva mīlestību uz visu kritošo cilvēci kopumā un katru cilvēku personīgi? Ja man uz šiem jautājumiem būtu jāatbild ar vienu vārdu, tad es teiktu – KRUSTS. Ar to es domāju Jēzus Kristus krusta nāvi par mūsu grēkiem un uzvaru pār tumsas un ļaunuma spēkiem.

Apustulis Pāvils par cilvēku reakciju, sastopoties ar vēsti par Jēzu Kristu, Viņa nāvi un augšāmcelšanos, raksta: „Tad, kad mēs sludinām, ka Kristus tika sists krustā, ebreji ir aizvainoti un pagāniem tas viss ir muļķības.” (1.Korintiešiem 1:23 NLT)

Toties par sevi Pāvils saka: “Kamēr es biju ar jums, nolēmu, ka es varētu aizmirst visu, izņemot Jēzu Kristu, kurš tika sists krustā.” (1.Korintiešiem 2:2 NLT)

Pāvilam Jēzus ir viss! Un visa pārējā pasaule, salīdzinot ar Jēzu, – nekas.

Golgātas krusts cilvēcei atklāj Dieva mīlestības neaptveramos dziļumus pavisam jaunā dimensijā. Viss Universs ir pārsteigts par grēka ļaunumu un Dieva pacietību un augstsirdību, glābjot grēciniekus.

“Bezgrēcīgais Dieva Dēls bija piesists krustā; Viņa ķermenis bija sasists un savainots; rokas, kas tik bieži tika paceltas lai svētītu, tagad bija pienaglotas pie koka, kājas, kas tik nenogurstoši kalpoja mīlestībā, bija piekaltas stabam; ķēnišķīgā galva - ērkšķu kroņa sadurstīta; trīcošās lūpas - pavērtas sāpju kliedziem. Visas Viņa ciešanas - asins lāses, kas ritēja no Viņa galvas, rokām un kājām, sāpes, kas raustīja Viņa augumu un neizsakāmās mokas, kas pildīja dvēseli, kad Tēvs apslēpa savu vaigu - tas viss šodien runā uz katru cilvēces locekli, skaidri apliecinot: tevis dēļ Dieva Dēls piekrita nest šo grēka nastu; tevis labā Viņš satricēja nāves valstību un atvēra Paradīzes vārtus.” (Laikmetu ilgas)

Bez Kristus mēs esam bezcerīgi pazuduši, bet, izvēloties Viņu, mēs iegūstam bagātību, kuras vērtību tā īsti nespējam pat aptvert. Tikai lasot un ar lūgšanām pārdomājot Kristus upuri, mēs kaut nedaudz sākam aptvert dievišķās mīlestības dimensijas.

Tikai Viņa beznosacījuma mīlestība spēj sagraut mūsu patmīlības un egoisma dzelzsbetona aizsargmūrus. Tikai Svētā Gara spēks mūs var piecelt jaunai dzīvei kopā ar Kristu.

Ir vairāki ļoti svarīgi jautājumi uz kuriem šodien mums katram personīgi vajadzētu atbildēt.

Kur es būtu toreiz, pirms 2000 gadiem, ja “tajā dienā” būtu Jeruzalemē?

Kur es atrodos šodien, kad pravietojumi strauji piepildās un pasaule tuvojas grēka problēmas atrisinājumam?

Kur es vēlētos atrasties tajā dienā, kad Kristus atgriezīsies neredzētā godībā un varenībā?

Gaidāmie pasākumi

22. marts

Seminārs, 2. līmeņa kalpošanas apmācības sievietēm pl.10:00 Baznīcas ielā 12a. Pieteikties līdz 5. martam, zvanot uz mob. 29869979 vai rakstot uz e pastu maritel@inbox.lv.

4. aprīlis

Lieldienu koncerts Valmieras Kultūras centrā pl. 18:00.

6. aprīlis

Valkas Kultūras namā veselības Expo no pl. 11:00.

12. aprīlis

Strenču pilsētas bibliotēkā Veselības Expo no pl. 10:00.

18.-19. aprīlis

Seminārs Baznīcas ielā 12a bērnu skolotājiem, vecākiem un interesentiem ar kristīgās psiholoģes Lidijas Neikurs (Ukraina) piedalīšanos.

20.-21. aprīlis

Semināru vakari ar Lidiju Neikurs pl. 18:00 Baznīcas ielā 12a.

22. aprīlis

Darbinieku sanāksmes laikā seminārs mācītājiem, nodaļu vadītājiem "Kā kļūt par veiksmīgu vadītāju".

Sludinājumi

- Sabatskolas skolotāji – iesācēji, kā arī tie, kuri tikai vēlas kļūt par sabatskolas skolotājiem, 29. martā pl. 10:00 Baznīcas ielā 12a tiek paredzēts pasākums tieši jums. Kā vadīt sabatskolas Bībeles izpēti? Kam pievērst uzmanību? Kā kļūt par labāko sabatskolas skolotāju? Pasākumu vadīs SDA Latvijas draudžu Savienības Sabatskolas nodaļas vadītājs mācītājs Andris Pešelis.

- Veselīga dzīvesveida seminārs 9.-18. jūnijam atpūtas vietā "Stīli" Jūrkalnes pagasta Ventspils novadā. Lekcijas, masāža, nūjošana, vingrošana, konsultācijas, svira samazināšana. Dalības maksa, piesakoties līdz 25. martam, 150 EUR. Vairāk informācijas pa tel. 26810194. Organizē: Veselības veicināšanas biedrība „Ābolīt's”.

Dievs sargā no izdegšanas

Mācītājs, kristīgais psihologs un ģimenes konsultants Andrejs Āriņš 19. februārī lasīja lekciju onkoloģisko pacientu un viņu tuvinieku atbalsta biedrības „Dzīvības koks” Aizkraukles

reģionālās nodaļas sanāksmē par tēmu „Kā man neizdegt?” Ir tik viegli pazust ikdienas skrējiena un pienākumu virpulī, un ir brīži, kad vienkārši daudz ir par daudz... Ikdienas dzīve dažkārt izskatās kā sporta sacensības, kad dienas beigās tikai iekrītam dīvanā, lai ievilkto elpu. Kā neizdegt? Šajā tikšanās reizē tika meklētas atbildes uz šo jautājumu. Lekcija notika Aizkraukles pilsētas bibliotēkas zālē, un uz to tika aicināts ikviens interesents. Pasākums bija labi apmeklēts, un zālē nebija nevienas brīvas vietas.

Mācītājs runāja par emocionālās veselības likumiem. Onkoloģijas kontekstā viņš uzsvēra, ka ļoti nozīmīgi ir tas, ko domājam. Kad ir stress, piedzīvojam trauksmi, tiek ražots adrenalīns, bet ja dzīvojam mīlestībā – endorfīns. Visam ir jābūt līdzsvarā, tādēļ jāmeklē vide, kur uzkrāt pozitīvo.

Andrejs Āriņš interesentiem stāstīja arī par ķermeņa iekšējo sakārtotību, par lietām, no kurām mums vajadzētu ikdienā atbrīvoties. Lai dzīvotu veselīgi, mums ir „jāiztīra” savas sirdis no visa negatīvā. Klausītāji saņēma iedrošinājumu meklēt Dieva tuvumu, ticēt un paļauties uz Viņa spēku un piedzīvot Dieva varenību. “Vai Es tev nesacīju: ja tu ticēsi, tu redzēsi Dieva varenību”. Jāņa 11:40. Lielās problēmas pazūd ja uzticamies Dievam. Klausītājos bija liela interese par šo tēmu. Notika diskusijas, un katrs varēja saņemt atbildes uz sev interesējošajiem jautājumiem.

Noslēgumā, mācītāja aicināti, vienojāmies kopējā lūgšanā: „Mūsu Tēvs debesīs!” Ļoti iespējams, ka šajā reizē bija kāds, kas Dievu lūdza pirmo reizi.

*Sarmīte Iveta Lauberte,
Aizkraukles draudze*

Mūsu ēras sākumā

26. aprīlī Tukumā notiks teātra izrāde „Mūsu ēras sākumā” – Apustuļu darbu grāmatas notikumos balstīts stāsts, kura mērķis ir ieinteresēt cilvēkus 1. gadsimta notikumos pēc Jēzus nāves, gūstot atbildes uz jautājumiem, kā kristietība ir iesākusies, un caur šiem pirmsākumiem meklējot skaidrību par tās idejām šodien. Galvenā mērķauditorija ir cilvēki, kam ir interese par Bībeli, kristieši un nekristieši. Atšķirībā no iepriekšējiem adventistu jauniešu teātra projektiem („Kristus karavīri” un „Estere”) tā ir vairāk domāta skatītājiem sākot no pusaudžu vecuma, jo aicina pārdomāt lielus un svarīgus dzīves jautājumus. Tā ir vēl viena iespēja uzrunāt cilvēkus līdzās aicinājumam uz dievkalpojumu vai garīgās mūzikas koncertu.

Izrādi veido 2 daļas. Pirmā ir vairāk sižetiska, tā iepazīstina ar Saulu, ar mācekļiem, notikumiem pēc Vasarsvētkiem, reliģisko vadītāju pūliņiem apturēt Dieva darbu, Saula atgriešanos. Taču galvenais saturs ietverts otrajā daļā, kur uz skatuves kā sava veida teicējs pievie-

nojas arī „21. gs. Jānis”, katras Pāvila ceļojumu ainas sākumā uzdodams kādu lielu jautājumu, kas ainā tālāk tiek risināts. Jautājumi, uz kuriem Jānis kopā ar skatītājiem meklē atbildes, ir šādi. Vai visi ceļi ved pie Dieva? Kas ir kristietības lielākā problēma? Kāpēc Dievs pieļauj ļaunumu? Kas šajā visā ir galvenais (ar atbildi – Jēzus)? Izrāde kopā ilgst 2 stundas, pa vidu ir starpbrīdis. Katrs skatītājs saņem bukletu ar papildu informāciju par vēsturisko kontekstu, Bībeli kā autentisku vēstures avotu, kā arī aicinājumu sekot tālākajiem notikumiem grāmatā „Lielā cīņa”.

Sākot šī projekta veidošanu, esam pētījuši jautājumus par teātri kā evaņģēlizācijas metodi, un nākamajā numurā plānojam pētījuma atziņas līdzdalīt AV lasītājiem, lai mazliet plašāk līdzdalītu, ko un kāpēc šī lielā jauniešu komanda dara.

Pagaidām plānotas ir arī izrādes 19. aprīlī un 31. maijā, vieta vēl tiks precizēta. Iespējams sekot līdzi jaunumiem arī blogā musuerassakuma.tk.

Inga Priede – izrādes režisore

■ Pielūgsme Korintā

Turpinot ciklu par Korintas draudzes vīziju, februāris Korintā bija "Pielūgsmes mēnesis". Mēs Korintā uzskatām, ka ir svarīgi par pielūgsmi domāt un runāt, jo "mēs esam draudze, kas vērsta uz Dieva pielūgsmi". Pielūgsme ir vairāk nekā tikai lūgšana vai slavēšana. Mēs ticam, ka pielūgsme ir visa Korintas draudzes dzīve! Tad, kad mēs Dieva Vārdā vēlamies darīt labas lietas citiem, tā ir pielūgsme. Februārī mēs pārliecinājāmies, ka visa mūsu katra personīgā dzīve var būt kā Pielūgsme!

Lūk, dažas atziņas no dzirdētā februāra dievkalpojuma:

Pielūgsmes mērķis ir Dieva pagodināšana. Tā ir mūsu iespēja dot Dievam. Un, cik daudz ir iespējams dot, ja darām to kopā draudzē!

Pielūgsme ir kas vairāk par redzamo daļu. Un tā ir arī vairāk par lūgšanām vai dziesmām. Pielūgsme ir arī jebkāda veida māksla, mūsu garīgā dzīve, ko veltām Dievam. Visā mūsu katra personīgā dzīvē visās tās izpausmēs var būt kā Pielūgsme! Mēs esam atraduši šim apgalvojumam pamatojumu. Pārāk daudzi dzīvē piedzīvo bailes un izmisumu. Jā, ir iespējams uzskatīt, ka viss šajā pasaulē ir iznīcīgs, niecība, un tad izmisumā par to un bailēs ķerties pie Dieva kā pie "glābšanas salmiņa". Vai tā ir pielūgsme? Nē! Tā cilvēks spēj "lūgt", bet nespēj "pielūgt".

Kas ir tas, kā dēļ cilvēki visvairāk ir vīlušies, kā dēļ viņi uzskata, ka dzīve ir bezjēdzīga? Lielākās vilšanās cilvēki piedzīvo mīlestības dēļ. Pareizāk – tās trūkuma dēļ! Korinta atradusi to vienu lietu, kas visu dzīvi cilvēkiem dara jēdzīgu. Un tā ir Mīlestība! Ja Tu mīli un zini, ka Tevi mīl, tad Tev viss ir jēdzīgs! Tieši šī apziņa visu pārvērš par patiesu Pielūgsmi. Tad Pielūgsme nav atsevišķas, izrunātas vai izdziedātas lūgšanas. Tad Pielūgsme ir visa tava dzīve. Mīlestības kulminācija ir Golgātā, kur Dievs mirst pie krusta. Šokējošākas mīlestības, kā atdot sevi visu, vienkārši nav. To jēgu, ko cilvēki ir vienmēr meklējuši, to viņi atraduši vēstī par Jēzu Kristu, patiesu Dievu un patiesu cilvēku. Dzīve nav bezjēdzīga tikai vienā gadījumā – ja ir mīlestība! Citādi nav iespējams. Tikai tad visa mūsu dzīve ir Pielūgsme! Marts Korintā ir garīgās pilnveidošanās mēnesis. Par to, kāds tas ir Korintā, stāstīsim nākamajā Adventes Vēstu numurā.

Ieva Jākobsone, Korinta

■ Ceļa meklētāji un ADRA

11. janvārī Vecpiebalgā notika līdz šim lielākais ADRA pasākums, kur ar sociālo darbinieku palīdzību tika uzaicināti vairāk nekā 300 bērnu. Šajā reizē spēkus apvienoja vairākas draudzes un Ceļa Meklētāji no Madonas, Ērgļiem, Cēsu „Spožās bultas” un „Sadraudzības”. Bija paties prieks, ka kopējās komandas iepriekšējo gadu pieredze un Kristus klātbūtne ļāva, lai pasākums noritētu gana raiti un saturīgi. Jauki, ka arī pašvaldība to novērtēja – sociālā darbiniece Anita Kamerāde noslēgumā aizkustināta teica: „Jūs šodien svētījāt mūsu novadu!” un visu mūsu lielo komandu pacienāja ar svētku maltīti.

Draudzīgi pārrunājot pasākuma norisi, secinājām, ka nevajag baidīties no lieliem izaicinājumiem – Dievs adventistu draudzei devis pietiekoši, lai kopā, apvienojot spēkus, varētu sekmīgi kalpot „tuvākajiem”, un, īstenojot ADRA projektus, ir lieliska iespēja būt par ceļa sagatavotājiem turpmākajiem draudžu evaņģelizācijas pasākumiem.

23. janvāris – visīstākais gripas laiks... Tikai Dieva žēlastībā spējam nokļūt Rūjienā, kur mūs pacietīgi jau pavēlā piektdienas pēcpusdienā gaidīja Inta Priede ar saviem Ceļa Meklētājiem un darbabiedru, ne adventistu komandu. Spēlējot leļļu teātri un dziedot dziesmas, viss sagurums atkāpās.

Vislielākais prieks, kas dziedināja – kad cilvēki no malas klusi pasaka: „Paldies, tas bija tik skaisti!”

25. janvāris – atkal saputinatā kārtnis sniegs, bet Mazsalacas mājīgajā draudzes namiņā pilns ar vietējiem bērniem un pusaudžiem. Katrā telpā pa savai „radošai darbnīcai”, kādu pat vada 10-12 gadus veci Ceļa Meklētāji.

Zinām, ka draudze rūpīgi strādās, lai arī citkārt uzaicinātie bērni un pusaudži iegrieztos šajā namiņā!

8. februāris – beidzot uzspīd saule, un” Sadraudzības” komanda uzsāk ceļu uz jūras pusi – Saulkrastiem. Šeit varam būt gan palīgi, gan liecinieki tam, ka arī vēl nedibinājusies draudze ar ADRA pakām pirmo reizi mēģina uzrunāt sev apkārtējos ļaudis. Pasākums notiek agrāk tik slavenajā Zvejniekciema kultūras namā. Lai to apskatotu un morāli atbalstītu, neiztikt bez Gunas un Viestura Rīmaņu palīdzības. Atkal dažādas stacijas, darboties prieks un iepazīšanās ar sanākušajiem bērniem, kas uz mūsu CM dalībnieku lentām raugās kā brīnumā. Cik jauki būtu kādu no viņiem satikt CM nometnē!

Tā domā arī Saulkrastu draudzē – „mums ir vajadzīgi savi Ceļa Meklētāji!”

ADRA pasākumi ir lieliski ar to, ka te kopā atnāk gan bērni, gan vecāki un pat vecvecāki. Tieši pieaugušie ir tie, kas saka: „Pie mums taču arī vajag šādu organizāciju!” To šogad dzirdējām gan Vecpiebalgā, gan Mazsalacā un arī Saulkrastos.

22. februāris – ADRA „maratons” tuvojas noslēgumam – kopā ar klasesbiedriem un draugiem no vasaras nometnes sportojam lieliskajā Priekuļu sporta zālē.

Draugu un arī pašu draudzes bērnu prieks par saņemtajām dāvanām silda un nostiprina atziņu, ka dodot gūtais neatņemams! No sirds sakām paldies Dievam un visiem, kas mūs aicināja kopā kalpot! Jūs mums palīdzējāt augt!

Anitra Rause, Cēsu „Sadraudzība”

Sadziedāšanās svētki

14. februārī Rīgā norisinājās Adventistu Sadziedāšanās svētki. Jau ceturto reizi cilvēki no visas Latvijas sabrauca kopā, lai kopīgi dziedātu savas mīlākās dziesmas. Šo svētku mērķis ir izveidot ne tikai skaistu koncertu, bet arī mudināt brāļu un māsu sirdis uz pārdomām. Koncerta gaitā tika dziedātas dažādas pazīstamas un sirdij tuvas dziesmas – „Vai Tu zini, kur mieru gūt?”, „Neej garām, dārgais Jēzu”, „Vai mēs kādreiz satiksimies?” un citas. Dziesmas diriģēja 3 diriģenti: Mārtiņš Subatovičs, Alvis Zariņš un Linda Reznikova, kā arī dziedāja dalībnieki no dažādiem Latvijas koriem.

Kaut arī šajā koncertā galvenokārt visi tika aicināti dziedāt, bija mirkli, kuros varēja vienkārši baudīt priekšnesumus, kurus sagatavojuši bērni. Gabriela Erkmāne iepriecināja klausītājus ar arfas skaņām. Savukārt Junita Kaspars ar savu dziesmu „Kalni, jūras, strautiņi” aicināja pārdomāt, kāda būtu pasaule, ja tajā nebūtu grēka. Uzstājās arī māsas Beāte un Tabita Rauses ar dziesmu „Es vēlos būt”.

Starp dziesmām skatītāju pārdomas palīdzēja raisīt koncerta vadītāji Elīze Kūma un Gustavs Latgalis. Caur dažādiem stāstiem un Bībeles pantiem viņi atgādināja, cik neparasta un nozīmīga ir Kristus glābšana, kā arī to, lai kādas būtu mūsu iespējas un apstākļi, vienmēr varam kalpot Dievam un svētīt līdzcilvēkus. Koncerta dalībniekus uzrunāja Viktors Geide, kurš iedrošināja mūs katru dienu dziedāt jaunu dziesmu Tam Kungam. Viņš runāja par to, ka katra pieredze, piedzīvojums vai pārdzīvojums ir kā jauna slavas dziesma.

Izskanot pēdējai dziesmai „Nem zvaigznes līdz”, viss vēl nenoslēdzās. Kā jau īstos svētkos, bija sagatavots cienasts. Pēc koncerta visi tikai aicināti vēl mirkli uzkavēties, pacienāties un pavadīt laiku sadraudzībā ar dārgajiem brāļiem un māsām. Es ticu, ka eņģeļi dziedāja ar mums, un ikviens tika iepriecināts un svētīts.

Jana Jansone

Dieva darbi Jelgavā

Jelgava ir ceturta lielākā pilsēta Latvijā. Draudze šeit nav liela, bet nav arī mazā kā mūsu valstī. Tomēr Adventes Vēstis par to nekas daudz nav lasīts. Pie mums nav populāras ielas kampaņas. Ja draudzē izsludinātu evaņģelizācijas pasākumu pilsētas centrā un aicinātu pieteikties brīvprātīgos, tad no 50 klātesošajiem rokas, iespējams, paceltu labi ja trīs cilvēki. Ja pasaules mērogā katrs otrais cilvēks ir intraverts, tad Jelgavas draudzē tādi varētu būt 9 no katriem 10. Tas nozīmē, ka lielākā daļa no mums laiku labprātāk pavada savās ģimenēs nevis kopīgos pasākumos.

Vai Dievs var darboties arī šādā draudzē? Nedomā, bet var. Un Viņš arī to dara. Lūk, daži piemēri:

Klusa sieviete cienījamā vecumā, kurai pēc pāris gadiem būs 80. Viņa moka dažādas veselības problēmas. Veiktas sirds operācijas. Jauki ir tie rīti, kad naktī ir gulējusi. Bet tādu nav daudz. Viņa dzīvo viena. Nav ne bērnu, ne mazbērnu. Kā viņa pati saka, viņai nav arī runas dāvanas. Kā Dievs var izmantot šo sievieti evaņģēlija darbā?

Viņai ir miesīga māsa, kura nav adventiste, bet ar kuru uztur labas attiecības. Kad abas kopā ietur maltīti, tad viņa saka kopīgu pateicības lūgšanu. Māsa labprāt lasa viņas iedotās draudzes grāmatas. Vienu lietu vēlos īpaši pieminēt. Ja svētrunai ir pieejams konspekts, tad viņa arī to nogādā savai māsai, kura to ar prieku izlasa. Tā Dievs izmanto šo jauko mūsu draudzes cilvēku, lai uzrunātu arī viņas māsu. Patiesībā viņai ir arī citi paziņas. Ticu, ka Dievs caur viņu runā arī uz tiem.

Ir kāda draudzes māsa ap 40 gadiem. Viņa strādā kādā palielā iestādē par grāmatvedības speciālisti. Viņai nepadodas runāt ar kolēģiem par garīgām lietām, tāpēc no tā atturas. Varbūt viņa arī jūtas nedaudz neērti par savu ticību, jo zina darba biedreņu nostāju šajos jautājumos. Nav tā, ka viņa vienkārši nesaka par savu ticību, drīzāk viņa to slēpj. Kā Dievs var lietot šo sievieti?

Kādu vakaru, ejot prom no darba, pie izejas durvīm viņu sastapa apkopēja, ar kuru viņa nekad nebija runājusi. Apkopēja sāka runāt ar viņu par Dieva lietām un uzdot kādus jautājumus, piebilstot: „Tu jau tāds garīgs cilvēks. Ar tevi var par šīm lietām aprunāties.” Mūsu māsa bija pārsteigta: „Kā viņa var zināt par manu ticību, ja es to slēpju?” Jā, Dieva darbi ir brīnumaini. Viņš spēj runāt arī caur mēmiem akmeņiem.

Jelgavas draudzei pirms 16 gadiem pievienojās kāda sieviete vārdā Dzintra. Viņa bija pārņemta ar daudz dažādām problēmām un likstām. Viņai bija ļoti vāja veselība. Tai klāt nāca problēma ar dzīves vietu. Draudzes lūgšanu grupa par to dedzīgi lūdza. No dzīvokļa Jelgavas centrā viņai bija jāizvācas. Bija sajūta, ka Dievs lūgšanas neuzklausīja, jo jaunais mājoklis bija kāds ne visai pievilcīgs, aizlaists, piekvēpis, šaurs dzīvoklītis Jelgavas nostūrī dārzu rajonā. Zinātāji centās atrunāt: „Ko tu ej uz to elli! Tur dzīvo narkomāni un dzērāji.” Nāca virsū ziema, tāpēc citu variantu nebija. Bija vismaz jāpārlaiž ziema.

Tā patiešām izrādījās elle. Kaimiņos bieži notika dzeršanas, vardarbība, skaļi pasākumi. Uz šo māju nāca dzērāji no visām malām. Dzintrai nācās vairākas reizes saukt policiju.

Kāds bija Dieva plāns? Tagad Dzintra policiju nav saukusi jau 10 gadus. Dzīve šajā mājā ir pilnībā izmainījusies. Es brīnos, kā Dievs caur vienu sievieti, kura pati bija pārņemta ar savām likstām, saveda kārtībā sasāpējušas problēmas kādā mājā Jelgavas nostūrī. Bez viņas tur dzīvo vēl kādas 19 ģimenes. Pati Dzintra ir apmierināta ar šo dzīves vietu. To viņa sen vairs neuzskata par pagaidu mājokli.

Par citiem Dieva darbiem pastāstīšu citu reizi. Mēs Jelgavā esam pārliecināti, ka Dievs vēlas mūs izmantot vēl lielākos darbos. Mūsu lūgšana ir: kaut Viņam būtu tādas iespējas.

Sagatavoja Ulvis Skadiņš no Jelgavas

Intervēja
Elīna Ģipsle

DIEVA SARGĀTA

Monika Zēriete Adventistu draudzei pievienojās pirms 9 gadiem. Vienmēr dzīga un gatava kalpot ar saviem talantiem un iespējām. Viena no atbildīgajām par lūgšanu grupu draudzē. Rūpējas gan par vecākām, gan par jaunākām māsām draudzē. Ir čakla un viesmīlīga saimniece, kas kopā ar vīru Aivaru savās lauku mājās labprāt uzņem ģimeņu vakaru dalībniekus, kas ir sevišķi iecienīts Rēzeknes draudzes regulārs pasākums. Aicināju Moniku uz mazu sarunu:

Kad un kur Tu esi dzimusi?

Esmu dzimusi 1948. gada 4. martā Viļānu pagastā.

Pastāsti mazliet par savu bērnību.

1949. gada 20. martā mūs deportēja uz Sibīriju. Tomskas apgabalu. Tikai Dieva žēlastībā mēs izdzīvojām. Bija šausmīga nabadzība un bads.

Tā kā Tavs mūžs, diemžēl, ir bijis saistīts ar Sibīriju, tas nenoliedzami atstāj iespaidu uz katru, kas to ir piedzīvojis. Vai esi iemācījusies ar to sadzīvot?

Dievs man deva piedošanas garu.

Kāds ir bijis Tavs ceļš pie Debesu Tēva?

Viņa priekšā man vienmēr ir bijusi bijība. Man gribējās Dievam izpatikt, pušķojot dažādus elkus. Es biju pārliecināta katoliete. Lielās nabadzības dēļ nevarēju piedalīties nekādos pasākumos. Par mani 10 gadus lūdza māsa Marija. Arī katolim bez Dieva nav iespējams atgriezties.

Kā jau teicu, māsa Marija lūdza, un Dievs atvēra manas ausis. Es sāku dzirdēt interesantas lietas, kā, piemēram, ka Dievs nevar piedot grēkus un nepieņema arī. Jutos tā, it kā man visi splautu virsū. Taču kāda balss teica: Dievs var piedot visus manus grēkus.

Man nekad nepatika cilvēkam stāstīt grēkus. Kad Bībelē izlasīju, ka grēki ir jāizstāsta Dievam un Dievs piedod visu, ja mēs nožēlojam, man bija liels atvieglojums. Bija arī citas lietas, ko runāja. Cilvēka prātam neaptveramas lietas.

Kādu darbu Tu strādāji?

Darbs man bija smags, vīrišķīgs – metinātājs un slīpētājs.

Kas ir lielākie izaicinājumi, izvēloties piederēt Adventistu draudzei?

Ceļš pie Debesu Tēva bija samērā sarežģīts. Bija problēmas mājās. Un vēl garais ceļš līdz Rēzeknei.

Bija drēgns rudens. Man bija jāceļas agri, lai paspētu uz autobusu 6:30. Citreiz autobuss kursēja, bet biežāk vajadzēja iet kājām – 7 km. Bija tāds gadījums, ka vīrs saka, ka pavadīs mani līdz pieturai. Es atbildēju, ka Dievs mani sargā. Bija slapjš, jo lija lietus. Stāvēt pieturā, turpat mežiņā redzēju violetas uguntiņas. Tās gan pazuda, gan parādījās. Domāju, ka tur ir māja un uguns

spīd. Baiļu nebija. Un tikai vēlāk aptvēru, ka tur nav nekādu māju. Tas ir vilks, jo suns tumsā pa mežu nestaigā. Un vēl viens gadījums, kad pēc dievkalpojuma gāju garo ceļu gabalu mājās, visu ceļu lija lietus. Biju izmirkusi līdz vilītei. Taču toreiz nenaslimu.

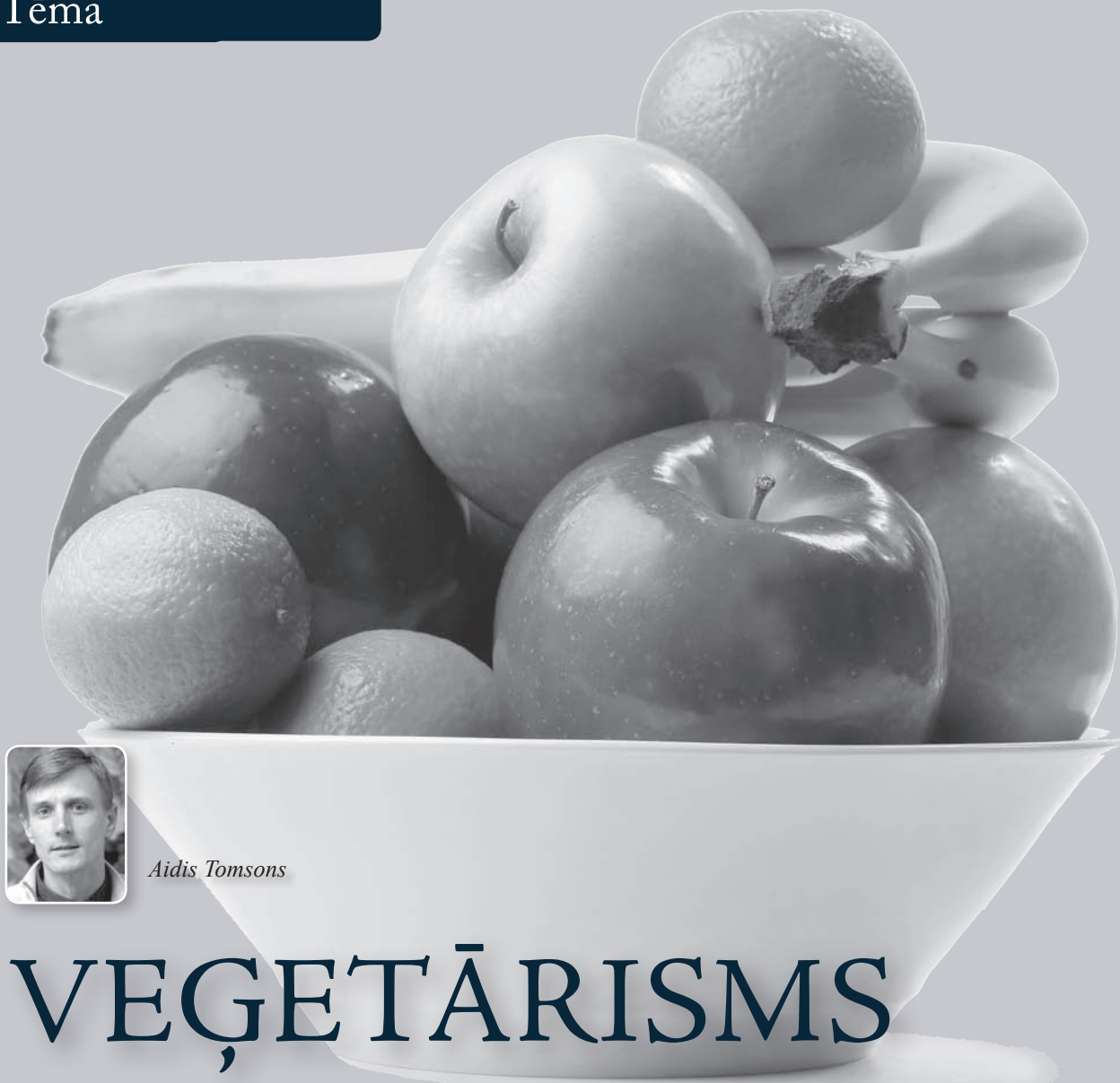
Kāds ir Tavs lielākais ieguvums, esot tieši Adventistu draudzē?

Mans lielākais ieguvums ir tas, ka Dievs ir reāls. Viņš tevi var pasargāt un pasargā no visa ļaunā. Ja mēs staigājam Dieva ceļus.

Ko novēlētu „Adventes vēstis” lasītājiem?

Mans novēlējums ir pilnīgi uzticēties un paļauties uz Dievu, tad Viņš visu kārtos.

Aidis Tomsons

VEĢETĀRISMS ADVENTISMĀ

Vai starp adventismu un veģetārismu ir liekama vienādības zīme? Mēs labi zinām, ka adventisti ir ļoti dažādi, un nebūt ne visi adventisti ir veģetārieši. Tajā pašā laikā nav noslēpums, ka veģetārisma saknes adventismā meklējamas reliģiskajā kontekstā.

Tie bija padomju laiki. Padomju tipa ēdnīca ar taburetēm un ar plastikātu pārklātiem kvadrātveida galdiem. Skolotāja nolēma, ka manu cimperlēšanos vienreiz jāizbeidz. Es gāju pirmajā klasē. Viņa paķēra lielo karoti un, piegrābusi to ar malto gaļu, ar varu mēģināja iestūkēt manā mutē. Nesaprazdams, ko nu darīt, es izlikos, ka man paliek tik slikti, ka tūlīt sāksu vemt. Apkārtējie bērni ar interesi vēroja notiekošo. Laikam man izdevās izskatīties patiešām slikti. Skolotāja

nobijās un steidzīgi mani aizstūma uz netālu esošo tualeti. Tur es, splaudams podā gaļas gabaliņus, cīnījos ar nepatiku un iekšējo aizvainojumu. Tomēr tas iedarbojās. Kopš tā laika mani pārāudzina vairs nemēģināja, un es izcīnīju iespēju neiet uz skolas ēdnīcu un pusdienas turpmāk ņemt līdzi no mājām. Mamma ik rītu sasmērēja sviestmaizes, un tas mani pilnībā apmierināja.

Ēšanas jautājums mani vienmēr skolas laikā satrauca. Es baidījos, ka kādreiz varētu nākties braukt uz nometni vai

kopā ar citiem bērniem doties kādā tālākā ekskursijā – ko es tur ēdīšu? Runa nebija tikai par cūkgaļu, par kuru man bija audzināts, ka to ēst nedrīkst. Es gaļu neēdu vispār. Droši vien arī tas bija audzināšanas rezultāts, jo vecāki vēl pirms manas dzimšanas bija pievērsušies veģetārai diētai, un mājās gaļas nebija. Taču arī tad, kad kaut kādu iemeslu dēļ gaļa nonāca manā šķītvī (jo vecāki nebija kategoriski veģetārieši, un ciemos viņi ēdienu nešķiroja), es to apēst nespēju – man tā likās pretīga.

Jāatzīst, ka pirmo reizi es vistas gabalu apēdu 17 gadu vecumā.

Kopš tā laika es gaļu esmu ēdis. Ne reizi vien. Tomēr par gaļēdāju kļuvis neesmu. Līdzīgi kā vecāki, es cenšos nesmādēt ēdienu, ja esmu ciemos. Arī mūsu mājās reizēm uz galda uzrodas kāds vistas šķiņķītis. Tomēr es to ēdu reti, un nevēlos, lai mājās vakariņās būtu gaļa. It īpaši ņemot vērā to, ka mani bērni ēd skolas un bērnudārza ēdnīcā, un tur gandrīz katru dienu uz galda ir gaļa. Es gan neesmu pārliecināts, ko viņi no tā visa ēd. Vidējais dēls Justs, kurš ir skolnieks, ir skaļi visiem deklarējis, ka viņš ir veģetārietis un gaļu neēd, tikai mīļākais ēdiens viņam esot vistas stilbiņš...

Man ir jautājuši, vai es neēdu gaļu reliģiskās pārliecības dēļ? Atceros, pirmajā reizē es apjuku. Kā tas ir? Vai starp adventismu un veģetārismu ir liekama vienādības zīme? Mēs labi zinām, ka

jūdus no nevajadzīgām saslīmšanām, it īpaši tajos klimatiskajos apstākļos, kādos viņi dzīvoja. Taču šķīsto dzīvnieku gaļa bija ikdienas nepieciešama uztura sastāvdaļa.

Jaunās Derības laikā, kad upurēšana mitējās, situācija mainījās. Gaļa vairs nebija obligāts ēdiens. Ja negribējās, to varēja neēst. Taču, kā varam lasīt, šajā laikā raizes radīja cits izaicinājums. Tautas un reliģijas turpināja upurēt dzīvniekus saviem dieviem, un šī gaļa nonāca brīvā pārdošanā. Daļa kristiešu baidījās, ka upurēšanas ēšana ir tikpat kā elku pielūgšana, tāpēc viņi sāka vairīties no nezināmas gaļas lietošanas. Kā mēs tagad teiktu – ja dzīvnieciņš izaudzis pašu fermā, tad viss kārtībā; bet kas lai zina, ko tur, tirgū, var nopirkt!

Apustulis Pāvils, rakstot vēstules dažādām draudzēm, šim jautājumam pievērsās vairākkārt. Viņš raksta: ja gadījumā sirdsapziņa jūs notiesā, tad labāk

adventisma pamatlicēji pieņem to, ka Elenai Vaitai ir praviešu dāvana. Viņas padomi patiešām ir iedvesmojoši un pārliecinoši, un konfesija akceptē viņu kā sievieti, kurai ir īpaša Dieva dāvana. Lai gan pati E. Vaita daudzkārt atkārtoja, ka viņas teikto drīkst pieņemt tikai tad, ja tas saskan ar Bībeli, ka Bībeles raksti ir autoritāte, kurai jāpakļauj jebkurš cits raksts, arī viņas teiktais, tomēr daudzi padomi, par kuriem viņa raksta, ir praktiski, par kuriem Bībele tādās kategorijās nerunā.

Elenas Vaitas biogrāfija ir interesanta, jo viņai praktiski nav nekādas izglītības. 9 gadu vecumā viņa piedzīvoja smagu fizisku traumā. Viena meitene viņai trāpa ar akmeni pa galvu, un Elena tikko izdzīvoja. Viņas turpmākai izglītībai ir krusts pāri, un arī veselība kopš tā laika ir ļoti vāja. Viņa bieži zaudē samaņu, bieži piedzīvoja galvassāpes un ļoti bieži slimoja. Taču viņa daudz ko apgūst paš-

Saistīt kristīgo pārliecību ar gaļas neēšanu nevar. Bībelē jūs neatradīsiet ne vismazāko norādi uz veģetārismu un gaļas neēšanu.

adventisti ir ļoti dažādi, un nebūt ne visi adventisti ir veģetārieši. Tajā pašā laikā nav noslēpums, ka veģetārisma saknes adventismā meklējamas reliģiskajā kontekstā. To pirmsākumi ir atrodamī Elenas Vaitas rakstos un padomos.

Reliģija un gaļa

Saistīt kristīgo pārliecību ar gaļas neēšanu nevar. Bībelē jūs neatradīsiet ne vismazāko norādi uz veģetārismu un gaļas neēšanu. Tieši otrādi. Israēlā būt veģetārietim bija neiespējami. Visa upurēšanas sistēma bija balstīta uz lopkopību, kas bija viens no eksistences pamatelementiem. Ebreju ciltstēvs Ābrahams bija lopkopis, un būtībā visa jūdaisma reliģiskā sistēma balstījās uz šo nodarbi. Dzīvnieki tika upurēti, un gaļa tika apēsta. Reliģiskajos svētkos, piemēram, Pashā svētkos, jēra ēšana bija obligāta bauslības sastāvdaļa. Tu nevarēji būt jūds, ja neēdi gaļu.

Tiesa, dzīvnieki tika iedalīti ēdamajos un neēdamajos. Visi zināja par šķīsto un nešķīsto barību – cūkgaļu Dievs aizliedza ēst. Lai arī bauslībā nekas nebija rakstīts par pamatojumu, domājoši cilvēki saprata, ka tās bija ne jau Dieva kaprīzes. Aizliegums noteikti bija pamatots viņu pašu dēļ – lai pasargātu

tiešām gaļu neēdīet. Jo ĒST VAJAG TICĪBĀ! Vai nu ēdam, vai neēdam, mēs visu darām par godu Dievam. Taču, viņš skaidro, pats par sevi fakts, ka gaļa ir veltīta elkiem, to nepadara par nederīgu ēdienu. Ne jau kaut kādu rituālu dēļ ēdiens kļūst derīgs vai nederīgs, bet visu nosaka mūsu ticība. Ja mēs ēdam un šaubāmies, vai ēdot negrēkojam, tad mēs tiešām grēkojam – jo viss, kas nenāk no ticības, ir grēks. Bet ja mēs spējam būt stipri ticībā un savas attiecības ar Dievu balstām nevis uz ēšanu vai neēšanu, bet uz Jēzu Kristu, tad nav nekādu problēmu – droši var ēst arī tirgū pirktu gaļu.

19. gadsimts

Ja Bībelē nav nekādas norādes par veģetārismu, kāpēc gan adventismā gaļas neēšana ir kļuvusi tik populāra?

Te nu mēs nonākam līdz 19. gadsimtam un adventisma vēsturei. Ir 19. gadsimta vidus, un topošajai konfesijai tas ir ārkārtīgi piesātināts laiks. Dzimst organizācija, veidojas uzskati, ļoti liela enerģija tiek ieguldīta, lai to pārliecību, ko jaunie adventisti ir sapratuši, nostiprinātu un izplatītu. Tajā laikā pat grūti novērtējumu ieguldījumu kustībā dod vēl diezgan jaunā, bet ļoti slimīgā Elena Vaita. Viņa apgalvo, ka saņem vīzijas no Dieva, un

mācības ceļā. Dievs viņai palīdz pārvarēt nespēju rakstīt un koncentrēties, un to laiku, kad Elena jūtas labi, viņa velta mācībām un enerģiskam darbam.

Interesanta atkāpe

Pirms mēs nonākam līdz veģetārisma idejai, gribu izdarīt nelielu atkāpi.

Viens no veidiem, kā izpaužas Elenas Vaitas darbošanās, ir vēstulu rakstīšana atsevišķiem cilvēkiem. E. Vaita sacīja, ka Dievs viņai reizēm mēdza atklāt kāda cilvēka problēmu, un tad viņa rakstīja šim cilvēkam, lai izstāstītu, ko Dievs atklājis un kādu padomu Dievs šim cilvēkam dod. Vēlāk daļa no šīm vēstulēm tika apkopotas grāmatās un izdotas ar nosaukumu „Liecības draudzei”.

Vaitu ģimene (Elena apprecēja Džeimsu Vaitu) bija aktīva gaļēdāja, un pats Džeimss 1850. gadā bija publicējis rakstu, aizstāvēd cūkgaļas lietošanu. 1858. gadā arī Elena Vaita raksta vēstuli Kērtisu ģimenei, kurā saka, ka Kērtisi ir pārāk stingri savā diētā, paši neēd cūkgaļu, un arī citus tiesā par to, ko viņi ēd. Viņa pārmet, ka abi dara pāri savai veselībai, neuzņemot nepieciešamās uzturvielas. Liecībā, kas ir publicēta 1. sējumā, viņa raksta šādi: „Es redzēju, ka jūs uzskatīti attiecībā uz cūkgaļu neradīs nekādu ļaunumu, ja jūs tos attiecināsiet tikai uz

sevi, bet jūs uzskatāt, ka šis ir pārbaudes jautājums, un jūsu rīcība šajā ziņā atklāj jūsu ticību. Ja Dievs prasīs savai tautai atturēties no cūkgaļas, Viņš pats pārliecinās šajā jautājumā... Ja draudzei būs nepieciešams atturēties no cūkgaļas lietošanas, Dievs to atklās vairāk nekā diviem vai trim cilvēkiem. Viņš mācīs savai draudzei tās pienākumus.” (Liecības draudzei, 1. sēj., 206. lpp.).

Es šo vēstuli gribēju pieminēt, jo tā uzskatāmi atklāj uzskatu evolūciju. Pirmajos gadu desmitos adventisms ne tikai nerunā par gaļas ēšanu vai neēšanu, cūkgaļas kaitīgumu vai tamlīdzīgi. Adventisms sākotnēji ir pārliecināts, ka ēšanai ar reliģiju nav nekāda sakara, un Elena Vaita norāja, ja cilvēks sāka

maiņu viņa attēlo kā milzīgu cīņu, kuru bijis grūti pārvarēt. Viņa esot burtiski vardarbīgi piespiedusi sevi mainīt savus ieradumus un pievērsties veselīgākam dzīvesveidam.

Pēc tam, kad viņa bija izcīnījusi sākotnējo cīņu ar sevi, viņa publicēja pirmo grāmatīņu, kurā līdzdalīga iegūtās atziņas citiem lasītājiem. Reakcija bija dažāda. Tomēr daudzi ar interesi viņas rakstīto pieņēma. Drīz vien Adventistu baznīca veselīga dzīvesveida principus pārņēma kā daļu no savas pārliecības, un līdzās evaņģēlija sludināšanai kā vērtīgs tika popularizēts arī veselīgs dzīvesveids.

Pateicoties šādam notikumam pagriezieniem, drīz adventisti sāka dibināt pirmos veselīga dzīvesveida centrus:

nebija tikai daži labi padomi, bet atstāja ietekmi uz visu draudzi, bija pašas autoras piemērs. Elena Vaita apņēma savā dzīvē izdzīvot to, ko bija sapratusi. Būdam mūsdienu izpratnē invalīds un ļoti slimīga, viņa sāka īstenot visu, ko bija uzzinājusi. Kad Elenai Vaitai bija jau pāri 80 gadiem, viņa rakstīja: „Es šodien jūtos krietni labāk nekā savā jaunībā.” Viņas piemērs iedvesmoja, un daudzi draudzē bija gatavi sekot tām atziņām, kuru labos augļus paši varēja redzēt.

Protams, tāpat kā šodien draudzes locekļus ietekmē apkārtējā sabiedrība, vide un zinātne, arī E. Vaita nedzīvoja izolētībā. Ir zināms, ka viņa daudz lasīja un pētīja. 1976. gadā Ronalds Nambers izdeva grāmatu „Veselības pravie-

Mūsdienu vēsturnieki atklājuši, cik ļoti E. Vaita centusies sekot līdzī tā laika zinātniskajām atziņām un popularizēt to, ko uzskatījusi par pareizu un nepieciešamu.

pievērst uzmanību Vecās Derības bauslībai līdzīgi, kā to agrāk Pāvils darīja, norādot kolosiešus (Kol. 2. nodaļa).

Pagrieziena punkts

Notikumu pagrieziena punkts ir 1863. gads. Kā jau minēju, Elena Vaita ir ļoti slimīga sieviete, un viņas vājā veselība pašai rada daudz ražu. Un tad 6. jūnijā viņa saņem kārtējo vīziju no Dieva. Atklājot saistību starp labu veselību un dzīvesveidu, Elena Vaita secināja, ka arī pie savām biežajām slimošanām viņa daļēji ir vainojama pati. Proti, viņas veselība būtu daudz labāka, ja viņa mainītu savu dzīvesveidu. Kā vēlāk teica Elena Vaita, viņa atklāsmē bija saņēmusi padomu atteikties no gaļas un vēl vairāku pārtikas produktu lietošanas, un ēdienkarti aizstāt ar citiem, veselīgākiem produktiem. Turklāt pati Vaita apgalvoja, ka viņa līdz tai dienai par šo jautājumu nebija domājusi un interesējusies. Tā adventismā dzimst virziens, kuram vēlāk ir milzīga nozīme Adventistu baznīcas vēsturē.

Nav tā, ka tajā laikā citi nerunā par veselīgu dzīvesveidu. Šis jautājums ir aktuāls arī ārpus adventisma. Tomēr Adventistu baznīca šo izpratni pieņem par vienu no saviem vadmotīviem. Elena Vaita pati vēlāk rakstīja, ka viņa līdz tam bijusi fanātiska gaļas ēdāja. Katrā viņas ēdienreizē bijusi gaļa. Viņai pretīga šķitusi maize, kuru viņa nav spējusi dabūt mutē. Un savu ēdienkarti

sanatorijas un slimnīcas. Tika izveidots īpašs baznīcas virziens – medicīniskā kalpošana. Šodien Adventistu baznīcai pasaulē pieder milzīgs medicīnisko iestāžu tīkls, un viens no Adventistu baznīcas atpazīstamības karogiem ir darbs, kurš tiek veikts, lai popularizētu veselīgu dzīvesveidu.

Ne tikai veģetārisms

Nav tā, ka veselīga dzīvesveida popularizēšanas pamatā ir tieši veģetārisms. Drīzāk tas ir kļuvis par vienu no pamatākajiem aspektiem. Daudziem pat ārpus adventisma vēl zināmāka ir adventistu nostāja pret cūkgaļu. Ja kategorisku gaļas lietošanu nenoraidīja arī pati Elena Vaita, tad par cūkgaļu viņa rakstīja, ka to gan nevajadzētu nekad lietot, jo tā nav piemērota uzturam. Ne velti Dievs jūdiem šī dzīvnieka gaļas lietošanu aizliedza. Interesants ir aspekts, ka viņu lietot jūdi drīkstēja, bet cūkas gaļu nē, tā liekot domāt, ka cūkgaļa ir sliktāka nekā alkohols.

Ja jāpiemin citus produktus, pret kuriem rakstīja Elena Vaita, tad var uzskaitīt jau pieminēto alkoholu, tabaku, arī kofeīnu saturošus produktus, asas garšvielas un vēl dažus. Tajā pašā laikā viņa īpašu uzmanību pievērsa sabalansētam uzturam. Viņa rakstīja – ja cilvēks nevar vai nespēj dabūt sabalansētu uzturu, tad labāk ēst gaļu nekā vienveidīgu ēdienu.

Iemesls, kādēļ Elenas Vaitas rakstītais

te”, kurā apraksta, kā E. Vaitas uzskatus 19. gadsimtā ietekmēja tā laika jaunākās atziņas veselības jomā. Ir zināms, ka savos rakstos E. Vaita daudzkārt ir citējusi citu rakstnieku darbus un zinātnieku traktātus. Mūsdienu vēsturnieki atklājuši, cik ļoti E. Vaita centusies sekot līdzī tā laika zinātniskajām atziņām un popularizēt to, ko uzskatījusi par pareizu un nepieciešamu. Acīmredzot, viņa vadījusies pēc Bībelē minētā principa visu jaunatklāto pārbaudīt, un kas labs, to paturēt.

Veģetārisma argumentācija

Lai arī daudzi 19. gadsimta beigās sekoja E. Vaitas piemēram un centās ievērot veselīgu dzīvesveidu, bija arī daudz tādu, kas to neuzskatīja par svarīgu un nemainīja savus ieradumus. Bija gadījumi, kad E. Vaita, turpinot rakstīt vēstules konkrētiem cilvēkiem, brīdināja, ka viņu dzīvesveids viņiem var radīt lielas problēmas. Viņa arī izdeva publikācijas un grāmatas, kurās aicināja ievērot noteiktus dzīvesveida principus. Tajā pašā laikā viņa daudzkārt uzsvēra, ka katrs cilvēks ir unikāls, un neviens nedrīkst tiesāt otru par to, ko viņš ēd vai dzer. Katrs pats veido savu ēdienkarti un pats atbild Dieva priekšā, kā viņš rūpējas par savu ķermeni.

Kā jau bija minēts raksta sākumā, Bībelē veģetārisma nav nekāda pamatojuma. Kāpēc tad gaļas neēšana tika uzskatīta un daudzi joprojām to uzskata par labā-

ku alternatīvu nekā gaļas ēšanu? Elena Vaita min vairākus argumentus. Pirmkārt, cilvēka sākotnējā diēta nebija gaļa, bet gan augļi un augu produkti. Par to ir rakstīts 1. Mozus radīšanas stāstā. Gaļu sāka lietot tikai pēc grēkā krišanas. Jo gaļu var iegūt tikai tad, kad kāds mirst. Līdz ar to cilvēks netika radīts gaļas ēšanai.

Otrkārt, gaļu nelietos arī debesīs. Tur nāves nebūs, un līdz ar to var secināt, ka tur atkal tiks atjaunota sākotnējā diēta.

Treškārt, vairojoties grēkam, vairojas slimības. Un ja Vecās Derības un Kristus laikā situācija tāda nebija, tad jau šobrīd slimību dēļ gaļu lietot kļūst arvien riskantāk. Viņa arī pravietiski saka, ka pienāks laiks, kad visi ticīgie atteiksies no dzīvnieku produkcijas pilnībā, jo slimības kļūs tik bīstamas un izplatītas, ka atturēšanās būs vienīgais drošais ceļš nesaslimt.

matā min divus iemeslus – veselību un pieminētās E. Vaitas atziņas. „Adventes Vēstis” ir daudz rakstījušas par veselības klubiem, kas ar draudzes locekļu entuziasmu ir dibināti vairākās Latvijas vietās, un pat izveidoto Latvijas veselības misiju. Misiju un šos klubus veido tie, kas ne tikai paši lieto veģetāru uzturu, bet cenšas to popularizēt apkārtējā sabiedrībā. Tiek rīkotas veselības izstādes un dažādi publiski pasākumi. Kā saka Vēsma Geide, viena no kustības iniciatorēm, viņus sākotnēji iedvesmojis pašu piedzīvotais. Piemēram, pati Vēsma, pateicoties vegānam uzturam pēdējos padsmīt gadus, esot izbaudījusi nepārprotamu pašsajūtu un veselības uzlabošanos. Turklāt visi piedzīvojumi viņai devuši pilnīgu pārliecību, ka Dievs viņu pūles atbalsta un svētī. Ir gan jāpiemin, ka atziņas, kuras šajā klubā popularizē, ir krietni revolucionārākas nekā tikai veģetārisms. Patiesībā šī kustība

Veģetārisms kā karogs

2005. gada novembra numurā visā pasaulē populārā žurnālā „National Geographic” lielais tēmas raksts bija par ilgdzīvotājiem. Viena no sadaļām bija veltīta septītajām dienām adventistiem. 20. gadsimtā ASV, īpaši dienvidu štatos, adventisti bija pazīstami ar garo mūžu. Kā rakstīja žurnāls, adventisti vidēji dzīvo 4-10 gadus ilgāk nekā pārējie ASV iedzīvotāji. Tas bija secināts pētījumā, kurš no 1976. līdz 1988. gadam tika veikts Nacionālajā Veselības institūtā. Protams, žurnāls arī minēja iemeslus, pieminot gan E. Vaitas nopelnus, gan Džonu Kellogu (Kelloga pārslas joprojām daudziem asociējas ar adventistu vārdu, jo tās izgudroja Dž. Kellogs, viens no 19. gadsimta redzamākajiem adventistu zinātniekiem.)

Daudzviet pasaulē adventistu vārdu zina, pateicoties viņu medicīnas dar-

Veģetārisms pilnīgi noteikti nav adventisma pamatmācības punkts, un nav jābūt veģetārietim, lai būtu adventists.

Protams, 21. gadsimtā veģetārieši min arī citus argumentus, kas, viņuprāt, pamato viņu dzīvesveida pārākumu. Taču godīgi ir jāatzīst, ka tiek minēti arī pretargumenti veģetārisma.

Pati Elena Vaita daudz brīdina par uztura sabalansētību. Viņa arī raksta, ka tas ir svarīgāk nekā veģetārisms. Ja uzturu nevar padarīt pilnvērtīgu, tad ir jāēd gaļa. Taču viņa iesaka visiem, kam ir iespējams līdzsvarot ēdienkarti bez gaļas, to darīt. Tiesa, nepadarot to par ticības jautājumu un stūrakmeni. Viņas mīļākais citētais pants šajā kontekstā ir Pāvila rakstītais, ka mēs esam Dieva Gara templis. Tāpēc nebojāsim savu ķermeni, bet darīsim visu, lai tas būtu vislabākajā kārtībā.

Veģetārisms šodien

Būtu interesanti uzzināt, cik daudzi adventisti Latvijā šodien ir veģetārieši vai cenšas ierobežot gaļas lietošanu uzturā. Jāatzīst, man šādas statistikas nav. Iespējams, no aktīvajiem draudzes locekļiem, kas regulāri apmeklē dievkalpojumus, puse šim jautājumam pievērš uzmanību. Taču, aprunājoties ar dažādiem cilvēkiem, aina veidojas raiba. Dažas likumsakarības tomēr var pamanīt.

Tie, kas lieto tikai veģetāru uzturu, pa-

drīzāk iestājas par vegānu dzīvesveidu. Savukārt tie, kas ikdienā lieto gaļu, būtu dalāmi vairākās kategorijās. Ir draudzes locekļi, kuri uzskata, ka šis jautājums ir mazsvarīgs, un tas, ko cilvēks ēd, ir viņa paša ziņā. Viņuprāt, nedrīkst jaukt ticību ar fiziskajām vajadzībām, un tas, kas notiek virtuvē, nav citu daļa.

Ir cilvēki, kas par šo jautājumu ikdienā nav aizdomājušies un par baznīcas vēsturi un tās interesanto pieredzi neko daudz nezina. Ceru, ka šis raksts viņiem varētu būt interesants un noderīgs.

Ir arī tādi, kurus kādi dedzīgi veģetārieši ir atbaidījuši, un pirmā saskarsme ar evaņģelizējošiem veģetāriešiem viņos ir radījusi vēlmi izvairīties vispār domāt šajā virzienā.

Ir cilvēki, kas ir izmēģinājuši dažādas diētas, tomēr kaut kādu iemeslu dēļ nonākuši pie secinājuma, ka viņiem tas neder. Daļēji tas saistīts ar šī laika steidzīgo dzīves ritmu. Protī, lai ikdienā gatavotu veģetāru uzturu, ir vajadzīgs laiks. Liela daļa ikdienā pusdieno vai pat vakariņo ārpus mājām. Ne vienmēr publiskās ēstuvēs var pilnvērtīgi paēst, nelietojot gaļu. Un pēc nesekmīgiem mēģinājumiem vēlme turpināt eksperimentēt ir zudusi.

bam. Kā jau rakstā pieminēju, adventistu medicīnas iestāžu tīkls ir viens no lielākajiem.

Tomēr šķiet, ka pēdējās desmitgadēs par veģetārisma adventismā runā mazāk. Konfesijas iekšpusē ir bijušas diskusijas par to, vai veselīgam dzīvesveidam būtu jābūt tādam kā adventisma pazīšanas zīmei. No vienas puses, medicīniskā misija tiek uzskatīta par vienu no labākajiem veidiem, kā palīdzēt cilvēkiem viņu fiziskajās vajadzībās un līdz ar to arī spēt viņus uzrunāt par garīgiem jautājumiem. No otras puses, kristietība vispirms ir vēsts par mūsu garīgo izglābšanu, un kristietības izpratnē šis ķermenis ir tikai pagaidu mājvieta. Dieva valstība nav ēšana vai dzeršana, bet gan miers un prieks Svētajā Garā. Šīs divas atziņas pastāv līdzās, un lai arī starp tām nav pretrunas, tās nosaka katra cilvēka izpratni par prioritāro un svarīgāko.

Veģetārisms pilnīgi noteikti nav adventisma pamatmācības punkts, un nav jābūt veģetārietim, lai būtu adventists. Tomēr tas ir iekārdinājis un joprojām iekārdina daudzus adventistus, un izskatās, ka dažos pēdējos gados interese par veģetārisma atkal ir vairojusies ne tikai Latvijā, bet arī citviet pasaulē.

MŪSU PIEREDZE VEĢETĀRISMĀ:

Aleksandrs Martinsons

Aleksandrs: Es vados pēc klimatiskajiem apstākļiem. Kad ir vasara, mēs drīzāk esam veģetārieši. Gaļu praktiski nelietojam. Tad arī neprasās. Bet kad nāk rudens un ziema, kas tad mums ir? – kartupeļi, burkāni un vēl daži sakņaugi un augļi. Un tad prasās arī gaļu – tikai mēs nepērkam veikalā, bet lietojam pašu audzēto dzīvnieku gaļu. Es uzskatu, ka cilvēka organismam ir jāveic funkcijas, kur vajadzīgas gan taukvielas, gan dažādas olbaltumvielas. Ja kāds var ziemā sagatavot garšīgu un sārtīgu ēdienu bez gaļas, mēs labprāt ēdam. Bet tik daudz laika nevaram atļauties, lai domātu tikai par ēst gatavošanu. Kā sieva saka, mums ēdiens nav Dieva vietā.

Solvita Martinsone

Mēs esam visēdāji. Ir, protams, labi, ja uzturs ir veģetārs. Es neesmu pret to. Taču es nemāku savu dzīvi tā iekārtot, lai vienmēr varētu sagatavot pilnvērtīgu ēdienu bez gaļas, lai justos normāli. Ja man jāpārtiek tikai no veģetāra ēdiena, es jūtu, ka man kaut kā pietrūkst. Tas nozīmē, ka es nespēju sagatavot pilnvērtīgu alternatīvu ēdienu. Taču es nevēlos ēst gatavošanai atvēlēt visu savu brīvo laiku, kura man tikpat kā nav.

Cik es pazīstu veģetāriešus, viņi ļoti iespringst, viņi domā un meklē dažādas receptes. Tam visam ir vajadzīgs laiks. Man negribas sevi tik ļoti apgrūtināt. Turklāt esmu saskārusies ar dažādiem cilvēkiem – viens nevar ēst pākšaugus, cits graudaugus. Esmu pārliecinājusies, ka katram cilvēkam ir atšķirīgas vajadzības, un nevar visi ēst vienādi.

Vēl pagājušajā nedēļā dzirdēju mācītāja Rožkalna svētrunu Kristīgajā radio par 1Kor 10.nod, lai neklīvējas par ēdienu, kad aiziet ciemos. Esmu redzējusi, ka mūsējie bieži par to klīvējas, un tas rada neomulīgu sajūtu, ka esam tāda cimperlīga tauta.

Vārdu sakot, neesam pret veģetārismu, bet nevajag vēderu un ēdienu celt Dieva vietā.

Ainārs Līcītis

Mēs neesam galēji ekstremāli gaļēdāji, bet pa retam mēs gaļu atļaujamies. Tiesa, uzreiz jāpasaka, ka mēs to iepērkam tikai no privātsaimniecībām. Kur ir izbaudāma vecā, labā garša, kur vistas tekalē pa lauku nevis iesprostotas telpās. Mēs nepērkam veikalā. Proti, atļaujamies pirkt tikai labas kvalitātes gaļu, kas audzēta labos apstākļos. Lai gan salīdzinot ar Vāciju, kur es arī 8 gadus esmu dzīvojis, Ķekavas vistas ir labākas. Taču privātsaimniecībās ražotie gaļas produkti ir garšīgāki. Garšīgāki, tādēļ arī veselīgāki.

Es savulaik esmu izmēģinājis ne tikai veģetārismu, bet arī vegānismu un pat svaigēšanu. Esam eksperimentējuši mājās

ar dažādiem sojas produktiem. Taču jutu, ka man tas neder. Nonācām pie secinājuma, ka labāk ir ēst mazāk, bet labas kvalitātes gaļas produktus, nekā nelietot tos vispār. Un arī pārbaudot savu veselību, manā vecumā visi parametri ir labi. Nav nobīdes ne holesterīna, ne cukura līmenī. Esmu lasījis dažādus viedokļus, arī tādus, ka mūsu platuma grādos veģetārisms nav piemērotākais uzturs. Lai arī neesmu laukstrādnieks, tomēr mans ikdienas darbs prasa zināmu fizisku piepūli. Un mēs ar sievu esam secinājuši, ka mums labāk ir pilnībā neattiekties no gaļas produktiem.

Ir tāds gaļas izstrādājumu firma „Sidrabi”. Viņiem ir fantastiski gaļas izstrādājumi. Turklāt cūkas gaļu viņi vispār nepārdod. Arī olas pērkam pie viņiem, jo viņiem ir tikai īstās lauku oļiņas.

Andrejs Āriņš

Es esmu izvēlējis pirmreizējos uztura līdzekļus, nevis tos, kas otrreiz pārstrādāti (gaļā). Tāpat kā man nepatīk pirkt auto šrotos, bet pirkt jaunu.

Man ir svarīgi, lai mana veselība būtu laba. Tāpēc es ņemu produktus no dabas, kurus ir sagatavojis Radītājs. Otrkārt, esmu pārliecināties, ka šāda veida dzīves stils pilnveido imūnsistēmu. Jāatzīst, ka neesmu gulējis gultā ar paaugstinātu temperatūru kopš 1980.gada. Un lai gan es tiekos ar daudz cilvēkiem, esmu gan aukstumā, gan karstumā, piedzīvoju dažādus apstākļus, man visas gripas iet garām. Esmu pārliecināties, ka mans dzīves stils darbojas.

Tēvs man kādreiz teica – paskaties uz zirgu, viņš ēd auzas un zāli un pēc tam dodas strādāt. Toties gaļēdāji – vilks vai lācis – paēd un dodas gulēt. Veģetārieši ir maratonisti, bet gaļēdāji sprinteri. Viņi ātri skrien, bet arī ātri nogurst. Es esmu maratonists.

Un vēl sev es pieminu argumentu – gaļas ēšana ir atkarība. Varbūt kādiem tas nepatiks, bet es to saucu par atkarību no liķīdes. Cilvēks nespēj iztikt bez gaļas. Es neesmu atkarīgs no šīs indes. Un ja godīgi, man gaļa negaršo. Man to negribas. Protams, ja nav ko ēst, tad ir jāēd gaļa. Bet ja ir, tad jāēd to, kas ir labāks.

Guna Rīmane

Es vienmēr esmu izvairījiesies runāt par ēšanas jautājumiem. Tā ir katra personiskā izvēle, ko viņš ēd. Manuprāt, ir citas daudz būtiskākas lietas nekā šī.

Mēs katrs pats izvēlamies, kā dzīvot savu dzīvi. Esmu secinājusi, ka tas, ko es daru, palīdz mana prāta skaidrībai. Šī ir viena no iespējām, ko varu darīt, lai varbūt sevi pasargātu no kādas saslimšanas. Tikai viena no iespējām, jo mēs jau nezinām, kādu gaisu elpojam un kādi vēl ir dažādi slimību iemesli. Es tikai gribu censties no savas puses darīt labāko, ko varu sevis dēļ izdarīt, lai būtu vieglāk dzīvot.

Inga Vītola-Saliete
Ventspils draudzē

Misijas darbs VENTSPILĪ

Sākot no pagājušā gadā 12. novembra līdz pat šā gada 4. februārim katru trešdienas vakaru Ventspilī, Mego kafejnīcā pulcējās ap 25 interesentiem uz „Alfas kursu dzīves kvalitātei”.

Šis kurss bija turpinājums pasākumu virknei, par kuru iepriekš rakstīts „Adventes Vēstis” novembra numurā. Kursu apmeklēja ne tikai interesenti no malas, bet arī vietējās draudzes locekļi, kas ar interesi smēlās un atjaunoja zināšanas visaptverošās veselības jautājumos, kuri ietver fizisko, garīgo, intelektuālo, emocionālo un sociālo veselību.

Noslēgums Alfas kursam norisinājās dzīvesveida centrā „Tavai sirdij”. Tā kā interesentu bija daudz, tika izveidotas divas grupas, un katra no tām pavadīja vienu nedēļas nogali, praktiski izbaudot astoņus veselības principus.

Iesākto darbu turpinot, sākot no marta mēneša, vienu reizi mēnesī Ventspilī, Nikolaja ielā 9, notiks veselības klučinš.

Turpinājumā lasām atsauksmes no pavadītā laika Alfas nedēļas nogalēs dzīvesveida centrā „Tavai sirdij”.

Kitija Birziņa:

Alfas kursi Mežlīdumos man patika. Bija daudz kas interesants. Tā bija burvīga iespēja izbaudīt dažādus, gardus ēdienus un iemācīties pagatavot veselīgus saldumus. Un iemācīties vingrojumus, kas stiprina veselību un pasargā no slimībām. Katru dienu bija īpašas un interesantas lekcijas par cilvēka prātu un sirdi, kurās katrs varēja brīvi izteikt savas domas un dalīties pieredzē. Bija

iespēja izkarsēties pirtī un relaksēties patīkamā masāžā, kā arī iemācīties pasniegt masāžu. Ļoti patika pastaiga. Elpa aizraujas, ieraugot skaisto dabu, kalnus! Priecājos, ka aizbraucu uz Mežlīdumiem! Skaista vieta un jauki cilvēki!

Eva Šmideberga:

Esmu ļoti pateicīga mīļajam Debesu Tēvam par iespēju piedalīties un piedzīvot mūdienu misijas metodi - Alfas kursu, kas rosina uz dzīvesveida pārskatīšanu. Alfas kurss aptvēra piecas dzīves jomas: fizisko, emocionālo, garīgo, sociālo un intelektuālo. Zinu, cik daudz laika un pūļu tika ieguldīts katras lekcijas sagatavošanā, un tās tiešām bija ļoti vērtīgas. Brīnišķīgs iknedēļas kursa noslēgums bija nedēļas nogale kursa dalībniekiem veselības centrā “Tavai sirdij”, Dundagas pagasta “Mežlīdumos”. Labāku vietu nevaru iedomāties - centra atrašanās kalna galā, skats uz koku galotnēm, miers, klusums, daba, apkārtne smilšakmens iežu klintis kā Siguldas Gūtmaņa alā, pāri ceļam burbuļojošs strauts! Varētu turpināt uzskaitīt vēl un vēl... Un cik pārsteidzoši bija pa logu redzēt stirnu ģimeni pastaigā! Esmu sajūsmā ne tikai par apkārtni, bet arī par pašu nedēļas nogales programmu - interesantajām un praktiskajām lekcijām, spēli, pārdomu brīžiem, brīnišķīgajām maltītēm,

laipno un sirds silto attieksmi un vingrošanas nodarbībām! Katrs, kas bija klāt, to tik vien apsprieda, cik šeit ir brīnišķīgi un cik ļoti vēlētos šeit uzkavēties ilgāk. Tāpat daudzi guva iedvesmu un zināšanas, lai reāli izdarītu izmaiņas savā dzīvē. Šeit pa īstam sajutu draudzes misijas praktisko izpaušmi. Kaut katrs draudzes loceklis varētu izbaudīt šeit piedzīvoto un atvērtu savas sirdis Dievam, lai saprastu, kāda ir Viņa griba mūsu dzīvē! Ierosinu katram, kuru interesē dzīvesveida maiņa praksē, aizbraukt un piedzīvot to šajā veselības centrā. Kaut vairāk būtu šādu vietu Latvijā praktiskās misijas veikšanai!

Uvis Senkāns:

Lieliska nedēļas nogale, kurā varēja baudīt neticami labas maltītes, jautru pastaigu, interesantas lekcijas un ļoti labu vingrošanu. Man bija patīess prieks šeit būt un pārdomāt, vai mans dzīvesveids ir veselīgs. Liels paldies Ansim par uzņemšanu un paldies pavāriem par gardajām maltītēm.

Inese Ozola:

Pateicamies par mīlo, sirsnīgo uzņemšanu, par brīnumainajām maltītēm, kas stipri atšķīrās no mūsu ikdienas ēdiena. Paldies par siltajām telpām! Paldies Veselības misijai par iespēju piedalīties Alfasursos, lekcijās un praktiskajās fizikultūras un kulinārijas nodarbībās. Paldies par 103. Psalmu.

GARĪGAIS PAGURUMS, TĀ CĒLOŅI UN TĀ NOVĒRŠANA

Ši ir svētruna, kura ir publicēta pirms 80 gadiem žurnālā „Adventes Vēstnesis”. Laiks iet, bet atziņas nenoveco. Šīs uzrunas autors ir sludinātājs Edgars Tiesnesis. Dzimis 1900. g. Rīgā, viņš ir kalpojis adventistu Rīgas draudzēs kopš 1926. gada, kā arī ieņēmis dažādus amatus Latvijas draudžu savienībā un Baltijas ūnijā. 1939. g. emigrējis uz Vāciju, kur turpinājis mācītāja kalpošanu adventistu draudzēs.

„Paceliet gurdēnās rokas un nespēcīgos ceļus un staigājiet taisnas tekas savām kājām, lai tizlais nekluptu, bet gan tiktu dziedināts.” Ebr. 12:12-13. Šis paskubinājums dots Dieva draudzei un sevišķi tiem, kas agrāk darbojušies Kunga darbā, bet kuru rokas tagad nogurušas, kas gājuši pa dzīvības ceļu un tagad to atstājuši. Tam par iemeslu ir nogurums ticības dzīvē. Bieži vien pēc smaga darba mūs pārņem liels nogurums, kad jāpārtrauc ikkatra darbība. Modernā medicīna līdz šim laikam nav varējusi noskaidrot šī noguruma psiholoģiskos cēloņus. Mēs zinām tikai, ka pēc veselīga miega mēs no jauna spēcināti varam stāties pie darba. Bet pasivitāte garīgās lietās, garīgais miegs nedod jaunus spēkus; tas beidzas ar garīgu nāvi. Kā parādās garīgais nogurums draudzes un atsevišķu cilvēku dzīvē? Garīgā noguruma, ticības noguruma pazīmes šodien ir tās pašas, kādas tās bija agrāk. Apustuļu laikos šī noguruma pirmā pazīme bija tā, ka draudzes locekļi vairs kārtīgi neapmeklēja sapulces. Daži palika mājās, domādami, ka varot kalpot Dievam arī vienatnē. Pret to uzstājās apustulis Ebr. 10:25. Kvēlojoša ogle viena pati neliesmo ilgi, skarba vējš drīz atņem tai siltumu. Tāpat notiek ar ticību. Dieva draudzē tā tiek stiprināta no jauna. „Tāpēc neatstāsim savu sapulcēšanos.” Loceklis, kas nenāk sapulcēs, var aizbildināties ar daudz iemesliem, bet īstais iemesls

ir ticības nogurums.

Otrā ticības noguruma pazīme aprakstīta Hoz. 11:7. Dieva Vārda sludināšana nemaz vairs neietekmē garīgi nogurušo. Tas ir izšķiests laiks, un veltas ir sludinātāja pūles, jo caur sludināšanu nogurušais neceļas. Šinī gadījumā sapulču apmeklēšana palikusi tikai ārēja forma. Un beidzot parādās šī noguruma ļaunās sekas praktiskajā dzīvē: Dieva Vārds vairs neietekmē un neveido

„Tad nu labu darīdami, lai nepieķūtam.”

Pirmā lielā mīlestībā dzima jautājums: „Kungs, ko tu gribi, lai es daru?” Kā lai parādu Tev pateicību par pestīšanu? Kā lai es nolīdzinu kaut niecīgo daļu no mana parāda Kristum? Kristus mums rādījis ceļu. „Ko jūs darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat man darījuši.” Misijas un evaņģēlija darbs pie citiem ir Kris-

In Reval, Nov. 1935

mūsu dzīvi. Dieva bērni pārtrauc darboties Dieva darbā. Apustulim Pāvilam bija iemesls toreiz rakstīt draudzei un arī tagad atgādināt Dieva draudzei:

tum parādītās pateicības apliecinājums. Cik priecīgi Dieva bērni sākumā darīja misijas darbu gan ar vārdiem, gan rakstiem! Cik labprātīgi viņi atdeva

līdzekļus evaņģēlija izplatīšanai! Un tagad? Daudzi tagad negrib ne dzirdēt par misijas darbu. „Esmu darījis jau pietiekoši daudz.” Ir kļuvusi vienaldzīga citu cilvēku liktenis. Tā ir ļaunākā noguruma pazīme, ja cilvēks neko negrib darīt citu labā. Cilvēks ir paguris, un kā lai pagurušais palīdz otram pagurušam ceļiniekam?

Bet kur beidzot noved garīgais pagurums? Mums ir piemērs Israēla vēsturē. 5Moz. 25:17-18. Israēls atradās ceļā uz apsolīto zemi. Ceļā daudzi nogura, tie gāja vieni savus ceļus, tie atšķīrās no tautas, un ienaidnieks tos iznīcināja bez žēlastības. Tāpat var iziet Dieva ļaudīm gala laikā.

Bet tagad rodas svarīgs jautājums: kādi ir garīgā noguruma cēloņi un kā tas novēršams? Apskatot kādu dzīves piemēru, mēģināsim noskaidrot šī paguruma cēloņus.

Vērosim kādu cilvēku Svētajos Rakstos, kuru pārņēma tāds nogurums, kā reti kādu, un kas tomēr tika brīnīšķīgā veidā dziedināts. Šis cilvēks ir mums ļoti tuvs, jo par viņu sacīts: „Ēlija bija cilvēks mums līdzīgs...” Viņa dzīve, viņa cīņas, neveiksmes un uzvaras ir mūsu dzīves atspoguļojums. Par viņa dzīves nogurumu lasām 1Kēn. 19:3-4. Vēl nesen redzējām Ēliju kā varoni stāvam uz Karmela kalna Dieva un cilvēku priekšā. Cik nesatricināma ir viņa ticība! Cik droši viņš cīnās, lai tauta pilnīgi atzītu Dievu, un cik brīnīšķīgi Dievs viņam atklājas. Ēlija atradās savas ticības un darbības kalngalos. Un tagad viņš atrodas vislielākajā izmisumā. Iekšēji sasists un šaubīdamies par Dieva vadību un taisnību, viņš glēvi atstāj cīņas lauku, viņš pamet savu pienākumu un kļūst par dzīves dezertieri. Ticības nogurums ir tik liels, ka viņš negrib vairs pat dzīvot: „Kungs, ņem tu manu dzīvību!”

Viņš aiziet tuksnesī. Ko tad viņš grib tur atrast? Viņš meklē nāvi, jo viņu māt izmisums. Cik dziļi tomēr var krist ticības vīrs un varonis? Daudzi šodien ir tāpat izmisuši. Viņi zaudējuši visu un aiziet atpakaļ pasaulē – tuksnesī. Ko viņi tur atradīs? Tikai nāvi. Pasaule nepārāda žēlastību nogurušajiem un izmisušajiem cilvēkiem. Bez šaubām Ēlija būtu arī sasniedzis savu mērķi, ja Dieva sargājošā roka nebūtu pavadījusi nogurušo arī tuksnesī.

Kāpēc Ēlija krita izmisumā un kāpēc tik daudzi pagurst un atstāj ticības cīņu? Mēģināsim noskaidrot šīs parādības cēloņus. Vispirms cilvēks sāk

šaubīties par Dievu. Kā Dievs to var pieļaut? – mēs bieži jautājam: „Ja būtu Dievs, tad...” Tās ir atklātas šaubas par Dieva esamību, ja Dievs tā neatklājas, kā mēs vēlamies.

Tad nāk vēl vilšanās cilvēkos. Kāpēc cilvēki nenostājas patiesības un taisnības pusē? Ja adventes vēsts ir Dieva pēdējā patiesība, kāpēc tad ļaudis to nepieņem? Tādas pašas šaubas būs bijušas arī Ēlijam. Tam vēl klāt pievienojas lielā vientulības sajūta. „Kungs, es viens esmu palicis...” Vai nav patiesība, ka mēs bieži vien jūtamies vāji un noguruši, kad esam palikuši vieni? Un cik pacilājoša sajūta un ticība kļūst stiprināta, kad sapulcējamies kopā tūkstošiem Dieva bērnu!

Un beidzot pēdējais un svarīgākais paguršanas cēlonis ir izmisums un šaubas par sevi pašu. „Es neesmu labāks kā citi.” Droši vien agrāk Ēlija turēja sevi labāku par citiem – par saviem tautas brāļiem. Dievs nevar izlietot tādus cilvēkus, kas iedomājas sevi esam labāku par citiem. Visiem Dieva vīriem vispirms bija jāiet caur pašpazīšanas tīrošo uguni, pirms Dievs tos varēja lietot. Atminamies Jesaju: „Kungs, es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām.” Pēterim vispirms bija jāatzīst: „Kungs, izej no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks,” pirms viņš varēja saņemt uzdevumu no Jēzus kļūt par cilvēku zvejnieku.

Ja Ēlija sākumā patiesi būtu domājis, ka viņš nav labāks par citiem, tad viņš nebūtu devis nežēlīgo pavēli nonāvēt Baāla praviešus. Bez šaubām, viņi bija pelnījuši nāvi, bet Ēlijam nebija dotas tiesības nekavējoši izpildīt nāves spriedumu. Pēc Dieva priekšrakstiem visai tautai piekrita notiesāt viltus praviešus. Ēlija to bija darījis, dzīts no savas pārspīlētās taisnības sajūtas. Cik daudz ir vēl tagad cilvēku, kas taisnības sajūtas vadīti, ir gatavi iznīcināt pat citus cilvēkus. Pat Jēzus mācekļi aizrāvās tik tālu: ļauj mums likt ugunij krist no debesīm un iznīcināt neviesmīlīgos samāriešus, kā darīja Ēlija! Kristus norāja šo inkvizīcijas garu. Dievam nepatika, ka šis gars bija pārņēmis arī Ēliju. Atriebšanās ienaidniekam nav spēka, bet vājuma pazīme.

Pagurums, šaubas par sevi un apātija pret visu, kas pasaulē, ir šīs darbības sekas vienmēr, kad Dievs beidzot noved cilvēku pie atziņas, ka viņš nemaz nav labāks par tiem cilvēkiem, kurus viņš nicina vai grib pat iznīcināt. Dažreiz šī sevis pazīšana nāk tikai dzīves katastrofā, tomēr tai jānāk neizbēgami.

Ēlijas ticības nogurums un pagurums cīņā noveda līdz pat ilgām pēc nāves. „Kungs, ņem nu manu dzīvību!” Ko dzīve vēl man var dot, kad esmu sagrāvis visus tiltus aiz sevis? Kur lai es eju pēc tam, kad esmu atzinis Dieva patiesību? Vai man iet atpakaļ pie pasaules drabiņām? Nav vairs ceļa atpakaļ, bet vai ir vēl kāds ceļš uz priekšu? Kā izturas Dievs pret pagurušo?

Neviens cilvēks neiet pakaļ nogurušajam Ēlijam tuksnesī. Naidis un nenovēlība dzen viņu tuksnesī. No cilvēcīgā viedokļa raugoties, pagurušajam pravietim nebija vairs glābiņa. Tas ir pazudis, kas pats sevi uzskata par pazudušu! Ja būtu noticis, kā Ēlija vēlējās, tad vēlāk tikai šakāļu apgrauzti kauli parādītu vietu, kur nepazīstamam nogurušajam ceļiniekam pienācis gals. Vienīgi Dievs viņu pavadīja tuksnesī. Viņa sargājošā roka vadīja Ēliju. Cik mīli Dievs izturas pret nogurušajiem! Hoz. 2:14. Tuksneša klusumā nogurušais nāk pie sajēgas. Dievs neko nepārmet nogurušajam, lai viņš arī nezin kā to būtu pelnījis. Viņš māk runāt ar nogurušo īstā brīdī un pareizā kārtā. Jes. 50:4. Mēs, cilvēki, mīlam vienmēr sacīt „skaidru patiesību”. Dievs arī saka nogurušajam patiesību, tikai citādā veidā. Vispirms Dievs stiprināja pagurušo pravieti. Tad Horeba kalnā Viņš rādīja tam īsto Dieva garu. Dievs nebija ne vētrā, ne zemestrīcē, ne ugunī, bet gan lēnā vēsmiņā. Tu redzi, Ēlija, kā darbojas Dieva Gars un kā tu darbojies?

Ja cilvēkam rāda pareizo ceļu, tad viņš pats redz tās vietas, kur rīkojies nepareizi. Kungs dod spēku pagurušajiem. Cik brīnīšķīgi Dieva apsolījumi doti visiem, kas paguruši ticībā! Jes. 40:29-31.

Pēc tam, kad nogurušais Ēlija atzina savas kļūdas, Dievs varēja viņu atkal izlietot. Viņš deva tam jaunu uzdevumu. 1Kēn. 19:15-16. Dari misijas darbu, un tad pazudīs tavs ticības pagurums. Māte nejūt vairs noguruma, kad jākopj slimais bērns. Kungs apsola arī tev jaunu cerību, jaunu spēku un jaunus panākumus. Viņš grib arī mīlīgi runāt ar tevi. Viņš dos arī tev uzdevumu. Strādā Viņa vīna kalnā un nepiekūsti nekad labu darīt. Ja tu piederi pie tiem, kas noguruši, kaut Dieva uzaicinājums dotu tev šodien atkal jaunu ticības drosmi un spēku! „Tādēļ paceliet atkal gurdēnās rokas un slābanos ceļus!” Vai gribi ļauties, lai Dievs tevi atkal paceļ?

Intervēja
Aidis Tomsons

PAR VESELĪBU AR ENTUZIASMU

Šī žurnāla centrālais raksts ir par veģetārismu. Vēsma Geide ir ne tikai veģetāriete. Viņa ir vegāne. Turklāt to neslēpj, bet cenšas popularizēt visos iespējamajos veidos. Daudzie veselības klubiņi, kas izveidojušies Latvijā, lielā mērā par saviem pirmsākumiem var pateikties Vēsmai un viņas vīram Viktoram. Viņi nenogurstoši jau padesmit gadus pūlas, popularizējot veselīgu dzīvesveidu ne tikai adventistu draudzēs, bet arī sabiedrībā.

Cik sen jūs esat vegāni?

Tas sākās pirms apmēram 15 gadiem. Mēs nekad nebijām bijuši īpaši gaļas ēdāji, reizēm to lietojām, bet reti.

Reiz esot darbā, es dzirdēju, kā grāmatvede sarunājās ar cilvēku, kam bija audzējs. Viņa teica: zini, manam vīram arī bija audzējs pēdējā stadijā, un mēs bijām aizbraukuši uz Maskavu pie slavena profesora. Viņš mums sacīja – ja gribat labi justies, būt veseli, negribat, lai jums būtu audzēji, nelietojiet neko, kas nāk no dzīvnieku pasaules. Mēs sapratām, ka mums šī ziņa daudz par vēlu. Bet mēs centāmies ņemt vērā profesora padomu, un tas jūtamī atviegloja vīra pēdējās dienas.

Es klausījos un domāju – man arī ir visādas problēmas. Man bija izaugumi uz pirkstiem, ļoti nogura un sāpēja kājas, un ne tikai. Kāpēc arī man nepamēģināt rīkoties līdzīgi?

Mājās Viktoram un tētim ēst gatavoju kā parasti, bet pati neko no dzīvnieku produkcijas nolēmu vairs nelietot. Tiesa, man sākumā ļoti pietrūka biežpiena. Bet tad viens zinošs cilvēks pateica – kāda problēma, var taču to aizvietot ar tofu! Es pat nezināju, kas tas tāds ir. Izrādījās, ka tad to varēja nopirkt jebkurā lielveikalā.

Bet man bija vēl viena smaga veselības problēma, un mēs ar Viktoru pieteicāmies uz vasaras veselības nometni, kas tika rīkota 10 dienas Lietuvā, ko organizēja Estere Lietuviete. Es biju klausījies viņas ierakstus, kur viņa stāsta par „Jauno sākumu” (veselīga dzīvesveida programmu), par to, cik tas ir veselīgi un vajadzīgi. Nometne notika Šauļos. Mums svētdien bija jābrauc, bet piektdien saņēmām zvanu, ka man ir atklāts ļaundabīgais audzējs...

Tas man bija šoks. Galvā bija visādas

domas – kas tagad būs? Tuvinieki sacīja – steidzami jāgatavojas operācijai, nevajag vairs nekādu nometni! Bet man ļoti gribējās aizbraukt. Es piezvanīju ārstei, un viņa teica – droši brauc! Ir vajadzīgas labas emocijas, un 10 dienas neko nemainīs.

Šajās 10 dienās mēs uzzinājām visu par „Jaunā sākuma” („New Start”) programmu. Viktors teica – pietiek, kopš šīs dienas lai mūsu mājās ir tikai vegānais uzturs! Tā mēs iesākām. Tad bija operācija. Man nevajadzēja ne apstarošanu, ne ķīmiju.

Es sapratu, ka ir labi būt veģetārietim. Lasīju veselības zinātni doktora, sabiedrības veselības maģistra Hansa Dīla atziņas. Viņš raksta, ka risks iegūt priekšdziedzera, krūšu un resnās zarnas vēzi ir 3-4 reizes lielāks cilvēkiem, kuri lieto gaļu, olas un piena produktus katru dienu, salīdzinājumā ar tiem, kuri tos

lieto reti vai nemaz. Turklāt sievietēm-veģetārietēm ir stiprāki kauli un mazāk lūzumu; novecojot viņas zaudē daudz mazāk kaulaudu.

Ir pagājuši jau 14 gadi. Man pazudušas visas kāju sāpes. Pazuduši visi izaugumi uz pirkstiem, un es jūtos ļoti labi.

Kā radās ideja par veselības klubu?

Ja ir kaut kas ļoti labs, tad gribas, lai par to uzzinātu vairāk cilvēku. Un tas bija arī sākums mūsu veselības kalpošanai. Vispirms mēs devāmies uz „Jaunā sākuma” sanatoriju Ukrainā, kur desmit dienu seminārā ieguvām arvien jaunākas atziņas no OCI – šī darba vadītājiem pasaulē. Pie mums Latvijā viesojās arī *Country Life* pārstāvji, ar kuru palīdzību Rojā tika organizēta pirmā veselības izstāde. Redzējām, kā viss tas darbojas, pašiem aktīvi iesaistoties. Tad pēc gada Čehijā notika desmit dienu seminārs, kur OCI vadītāji no visas pasaules ļoti plaši prezentēja ārstniecisko misijas darbu, parādot to kā varenu misijas programmu, jo tā ir unikāla iespēja iepazīties, iedraudzēties ar tik daudz cilvēkiem, iegūstot viņu uzticību un atsaucību. Bijām pārsteigti par *Country Life* restorānu pašā Prāgas centrā, kur tika pasniegti tikai vegāni ēdieni. Izvēle bija ļoti liela. Apmeklētāju arī daudz. Starpcitu, tas nav vienīgais vegānais restorāns Prāgā. Dzirdētā iedvesmoti, apņēmāmies, ka kaut ko tādu gribam darīt arī Valmierā (Vēsma un Viktors dzīvo Valmierā). Runa bija par īpašu Veselības klubu izveidošanu, kas varētu būt kā iespēja palīdzēt apkārtējai sabiedrībai viņu veselības saglabāšanā un reizē arī iespēja pastāstīt cilvēkiem par Dievu.

Vai cilvēki gribēja iesaistīties?

Es draudzē izstāstīju par dzirdēto un jautāju, vai ir kādi, kas būtu gatavi iesaistīties šādā darbā. Pieteicās apmēram 20 cilvēki. Un tā tas sākās.

Vispirms mēs kopā izstudējām visus astoņus „Jaunā sākuma” principus. Mēs galu galā neesam ārsti, kas var ārstēt, bet vienkārši mācām cilvēkus, kā dzīvot veselīgi, kas jādara, lai mazāk slimotu un labāk justos, jo daudz labāk ir veselību saglabāt nekā ārstēt slimības. „Jaunā sākuma” programma punktu pa punktam atklāj veselīga dzīvesveida pamatprincipus un ļauj mums apzināties, ko varam darīt, lai sargātu savu veselību un uzlabotu pašsajūtu.

Mācoties mums pagāja trīs mēneši, un tad mēs nolēmām sarīkot pirmo veselības izstādi. Cerējām, ka varbūt atnāks

kādi 50 cilvēki, tad mēs kopā varēsim tikt galā. Atnāca 150 cilvēki. Un mēs ar Dieva palīdzību tikām galā. Cilvēki bija priecīgi, un mēs bijām priecīgi. Sapratām, ka tas ir varens misijas darbs.

Tad organizējām reizi mēnesī veselības klubu sanāksmes, kur ārsti lasīja lekcijas, deva dažādus padomus. Mācījāmies, kā pagatavot vienkāršus, bet garšīgus un veselīgus ēdienus. Bija mums arī vingrošanas nodarbības, nūjošana, ekskursijas. Mēs sapratām, ka tas cilvēkiem ir vajadzīgs. Protams, tas prasīja pūles, daudz darba. Reizēm bija tāds nogurums, ka gribējās visu pārtraukt. Bet kad dzirdējām cilvēkus, kā viņi priecājas par visu, tad atkal bija jauns spēks darboties.

Vai sarežģījumu nebija?

Velnam nepatīk, ja tā darbojas. Radās grūtības ar telpām. Tajās, kurās darbojāmies, bija ļoti šauri un grūti realizēt mūsu programmu. Meklējām citas telpas, bet tas nebija tik vienkārši, jo viss maksā naudu. Taču mūsu darbošanās bija atkarīga tikai no pašu ziedošanās – cik varējām atļauties tērēt savu naudu, tik arī bija.

Šie izaicinājumi vienubrīd manī radīja tādu depresiju, kādas parasti man nemēdz būt. Es nolēmu – viss, beigšu. Man pietiek. Tas ir pārāk grūti. Un tad pēkšņi vienudien pie manis atnāca viens cilvēks no draudzes un prasīja – kā jums tur iet ar to klubu? Es vēl brīnījos, kā pēc viņš to prasa, vai tad viņu tas interesē? Man jau tā nav noskaņojuma par to runāt! Bet es saņēmos un teicu, ka mūsu darbā tagad ir pārtraukums, un es neesmu atradusi arī piemērotas telpas, lai šo darbu turpinātu. Noklausījies mani, brālis jautāja: „Vai Tev nebūtu laika rīt aiziet uz pilsētu un apskatīt kādas telpas?” Kad viņš pateica adresi, es iesaucos – ko tu runā! Es zinu, kas tā par ēku, tā ir tik prestižā vietā, es varu iedomāties, cik tas maksā! Tur ir gan pasu galds, gan sociālais dienests, ārstu prakses. Bet viņš saka – nē, nekas nebūs jāmaksā.

Es nākamajā dienā telpas apskatījos, un mani tās ļoti iepriecināja. Mēs atkal atsākām darboties. Un pēc nedēļas šis pats cilvēks atkal atnāca, nolika uz galdā naudu un teica – ej, nopērc visu, kas jums ir vajadzīgs, lai varētu pilnvērtīgi strādāt. Mums tolaik nebija nekādas aparatūras, lai noteiktu cukura līmeni vai holesterīnu, ne masāžas galdus, ne arī citi vajadzīgie aprāti un piederumi. Mēs nopirkām pilnībā aprīkojumu, visu, kas vien bija vajadzīgs. Un tad es sapratu, ka

Dievs vēlas, lai mēs turpinām darboties. Ir pagājuši jau 7 gadi, kopš mēs šādā veidā Valmierā aktīvi darbojamies. Esmu priecīga, ka Valmieras pilsētas slimnīcā strādā divi mūsu ārsti, kas aktīvi iesaistās šai darbā – Baiba Kreitenberga un Mikus Mezītis. Mikus gan tagad vairs nav Valmierā, bet Valkā. Tomēr viņu varu palūgt jebkurā laikā palīdzēt. Mikus tagad šo ārstniecisko misijas darbu ir iesācis Valkā un ļoti aktīvi darbojas.

Vai jūs tikšanās reizēs runājat arī par Dievu?

Pirmsākumos bija tā, ka, ārsti savās prezentācijās ievija pa kādam domu-graudam no Dieva Vārda. Un tad kādā klubu reizē es jautāju – ko jūs sacītu, ja mēs jums uzdāvinātu vienu skaistu koncertu? Viņi atbildēja – jā, mēs gribam dzirdēt. Toreiz pie mums atbrauca koris *Cantamus* no Rīgas. Koncerts notika šīs pašas ēkas otrajā – lielajā zālē. Un zāle bija pilna ar cilvēkiem. Visi ar asarām acīs pateicās par šo brīnišķo iespēju. Mēs nolēmām, ka turpmāk arī pēc veselības lekcijām katru reizi kaut ko pastāstīsim vairāk par Dievu.

Nākošajā gadā Valmieras draudzes koris un vīru kvartets atkal iepriecināja klubu apmeklētājus. Gadu vēlāk cilvēki paši sāka interesēties – vai tad šogad neviena koncerta nebūs? Apsolīju padomāt par ierosinājumu. Sarunāju mūsu vīru kvartetu. Viņi atnāca un nodziedāja. Un tad no zāles atskanēja – vai mēs turpmāk nevarētu vispār klubu nodarbības iesākt ar garīgo programmu?

Kopš tā laika mēs vienmēr mūsu tikšanās klubā iesākam ar Dieva Vārdu un lūgšanu.

Cik liela ir cilvēku interese?

Pirms kāda laika nolēmām, ka veselības izstādi vajadzētu sarīkot Naukšēnos. Viktors ar mācītāju Aldi aizbrauca uz Naukšēniem un satikās ar Kultūras nama direktori. Kad viņi pastāstīja, ka mēs vēlamies viņu ciemam uzdāvināt veselības izstādi, tas tik ļoti ieinteresēja, ka viņa sacīja – noteikti brauciet, un mēs jums dosim zāli, nekas nebūs jāmaksā! Atsūtiet tikai afišas, un mēs nodrošināsim arī reklāmu.

Es domāju, labi, aizsūtīsim divas afišas, cik tad vajag vienai nelielai apdzīvotai vietai. Bet viņa saka – astoņas! Mēs gribam aizvest arī uz apkārtējiem ciemiem. Mums atnāca ap 140 cilvēku! Tik nelielai apdzīvotai vietai – tas bija apbrīnojami! Redzot, kā Dievs svētī šo darbu, tas iedrošina un dod prieku turpināt.

Pārdomas, secinājumi un citāds skatījums – JAUNIEŠU KALPOŠANA LATVIJĀ

Jana
Kuzmenkova

Marta pirmā diena adventistu draudžu jauniešu vadītājiem un jauniešu kalpošanas nodaļas pārstāvjiem iesākās kopīgi, pirmo reizi tiekoties vienam ar otru Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Manuprāt, tas bija daudzsološs sākums tālākai sadarbībai un kopīgai virzībai. Šīs tikšanās laikā jauniešu vadītāji piedalījās mazo grupu diskusijās, nedaudz tuvāk iepazīstoties ar citiem. Jaunieši līdzdalīja savu veiksmīgo pieredzi draudzes jauniešu nodaļas vadīšanā, līdz ar to iedvesmojot arī kādu blakus sēdētāju. Un jaunieši atklāti runāja par savām vajadzībām,

Tas nav nekas slikts, tā ir realitāte. Tas tikai kārtējo reizi pierāda to, ka ir atkal un nemitīgi jānāk un jāsmēl visas šīs lietas pie Dieva.

Un ko darīt, ja esat viens visā savā apvidū, kas vēlas kaut ko darīt (veidot muzikālus priekšnesumus, doties pie vecākās paaudzes draudzes locekļiem, apciemot viņus, rīkot mazo grupu utt.)? Arī to nākas bieži vien dzirdēt. Tad nu ir vajadzīga atkal šī iedvesma no Dieva, ir jādzird skaistie piedzīvojumi no citiem jauniešiem citās draudzēs, lai vēlreiz pārliecinātos, ka Dievs dara savu darbu šeit, Latvijā.

Atsaucoties uz šo tikšanos, man bija iespēja dzirdēt, kā Dievs spēj pavērt jauniešu darbu Rēzeknes draudzē, kur, izveidojot jauniešu vadītāja amatu teju pirms 10 gadiem, draudzē bija viens vienīgais jauniešs (pats jauniešu vadītājs). Paldies Dievam, pavisam drīz viņi bija jau astoņi! Neatmetiet drosmi, nezaudējiet cerību, ja jums līdzās nav

Mums ikvienam ir nepieciešams atbalsts no Dieva un no cilvēkiem, no tiem, kuri mūs pieņems tādus, kādi esam, ar visām kalpošanas veiksmēm un neveiksmēm.

neslēpjot to, ka šajā kalpošanā ir arī savas smagās puses. Noslēdzot šo sanākumi, man radās pārdomas par to, kāda tad ir jauniešu kalpošana Latvijas adventistu draudzēs, kādas ir skaistās un patīkamās lietas, kādi ir sarežģījumi un kur lai rod šo motivāciju kalpot.

Tā ir privilēģija – būt atbildīgam par jauniešu darbu savā draudzē, būt jauniešu līderim un personai, kas iedvesmo sev līdzās esošos jauniešus. Tā ir privilēģija, jo Dievs apvelta ar idejām, iedvesmu, spēku, prieku, motivāciju, arī laiku. Jā, Dievs pakārto visus pārējos darbus, lai varam kalpot Viņam. Tā ir arī manis personīgā pieredze, kalpojot jauniešu darbā. Tomēr citkārt nākas dzirdēt, ka šo lietu trūkst.

kāds, kurš vēlas kaut ko darīt savā draudzē. Vai mēs esam atbildīgi par citu izvēlēm un attieksmi? Meklējiet tālāk, 10 vai 100 km no savas draudzes, vai arī vēl tālāk. Tur noteikti ir jābūt kādam, kurš arī vēlas būt Dieva darba līdzdalībnieks. Un, ja attāluma dēļ jūs nevarēsiet tikties, lai kopīgi sadarbotos kādas idejas realizēšanā (sabatskola, mīlestības darbi pilsētā, kopīga pastaiga un sadraudzība jauniešu vidū utt.), tad vienalga sazvanieties, lai atklātu, kā jūtaties, lūgtu par to un gūtu atbalstu turpmākajam ceļam. Manuprāt, mums ikvienam ir nepieciešams šis atbalsts no Dieva un no cilvēkiem, no tiem, kuri mūs pieņems tādus, kādi esam, ar visām kalpošanas veiksmēm un neveiksmēm. Jauniešiem ir

vajadzīgs atbalsts!

Viens nav cīnītājs. Tajā slēpjas arī kāds skaistums, jo mums ir vien jāveido līdzdomātāju komanda, ar ko kopā darboties savā draudzē. Šis varētu būt sākums jauniešu komandas mazajai grupai, kas tiekas ik nedēļu, kopīgi paēd vakariņas, dzied, pārrunā savus piedzīvojumus, ir atklāti viens pret otru, pavada brīžus sadraudzībā, kopīgi mācās kristīgās dzīves ceļu un lūdz viens par otru, par kalpošanu savā draudzē, pilsētā. Un, ja visi apstākļi ir pret to, lai tiktos, neaizmirsīsim, ka 21. gs. tehnoloģijas sniedz plašākas iespējas – vienmēr var sazināties. Jaunieši, sniedziet viens otram atbalstu!

Jau kādu laiku domāju par to, kas mani motivē kalpot. Nonācu pie secinājuma, ka man ir divi motivācijas avoti. Dievs un cilvēki. Cik vienkārši! Kāpēc Dievs? Mani ļoti iepriecina tas, kā Dievs atbild uz lūgšanām (būtu jāsāk rakstīt atbildēto lūgšanu sarakstu) un kā Viņš dara darbu manā vietā tad, kad es beidzot esmu nolikusi malā savu spēku un pazemīgi nāku viņa priekšā, atzīstot vajadzību pēc Viņa vadības. Tā ir brīnišķīga iespēja mācīties paļauties uz Radītāju! Un kāpēc cilvēki? Mani motivē kalpot prieks un pateicība, kas nāk no apkārtējiem, ja redzu, ka viņiem ir bijis vērtīgs tas, ko Dievs man ir uzticējis paveikt.

Jauniešu konference “Tava mazā grupa” 3.-5. aprīlis

Jelgavas tehnoloģiju vidusskola (Meiju ceļš 9)
Varbūt tu esi noguris, grūtību nomākts vai izdedzis savā kalpošanā. Iespējams, esi zaudējis drosmi un nezini, kā raisīt aizrautību tajos, kas tev apkārt. Vai ir kāds vienkāršs risinājums?

Šīs nedēļas nogales laikā varēsi dzirdēt praktiskus un reālus padomus par to, kā atdzīvināt savu kalpošanu, veicināt personīgo izaugsmi un atjaunot un uzlādēt savu ikdienas ceļu kopā ar Dievu. Derils un Berenisa Čengi no Geitvejas Adventistu draudzes Melburnā, Austrālijā dalīsies savos personiskajos stāstos un piedzīvojumos par to, kā Dievs izmainīja viņu dzīvi caur vienkāršu, uz Bībeli balstītu mazo grupu kalpošanu un mācekļības modeli.

Nāc un uzzini, kā pieaugt savā kristieša gājumā ik dienas un kā tava mazā grupa var būt gan prieka avots, gan tajā pašā laikā arī dvēseļu mantošanas vieta.

Programmā iekļauti šādi temati:

- o Tavi draugi Jēzum – dvēseļu mantošana mazās grupas.
- o Vai es varu būt pasaules līderis UN adventists?
- o Mācekļi 101 – saglabāt jau esošos un veidot jaunus strādniekus.
- o Kāds ir adventista pasaules skatījums?

Reģistrācija un vairāk info: www.jauniesukonference.com

Iedomājieties tik, Dievs vēlas uzticēt savu darbu (atbalsta sniegšana savas draudzes jauniešiem, viņu tuvāka iepazīšana, iepriecināšana, garīgās dzīves virzīšana) ikvienam no mums! „Viņš vēlējās, lai šo uzdevumu paveiktu cilvēka rokas. Tā ir viņa mīļākā darba metode šajā pasaulē.” (D. Kūpers „Dzīvot pa īstam” [P.S. Tulkojums mans]). Dievs vēlas ar mums sadarboties. Tā var būt kaut vai lūgšanu sadarbība. Un pat ja jūsu draudzē nav neviena līdzdomātāja un līdzdarītāja, sadarbojieties ar Dievu (un atcerieties, cik jaunus cilvēkus Viņš deva Rēzeknes draudzei)!

Mans pēdējais pārdomu brīdis kavējas pie tā, ka patiesībā jauniešu vadītāja amats ir unikāla iespēja iepazīt savas draudzes jauniešus, lai kļūtu viņiem par atbalstu un saņemtu to atpakaļ dubultā (ja ne trīskārši un vairāk), radītu viņiem pozitīvu gaisotni kristīgai sadraudzībai un pašiem no tā vēl vairāk gūt, iedvesmot sev apkārtesošos nākt pie Dieva un pašam kļūt vēl tuvākam Viņam!

Te nu ir jāliek punkts. Domāju, ka katram, kurš devās prom no šīs tikšanās, raisījās savas pārdomas un idejas. Nākamo reizi ar visiem Latvijas adventistu draudžu jauniešu vadītājiem tiekamies 31. maijā! Rezervējiet arī 6. septembri un 13. decembri!

KAS?

DERILS UN BERENISA ČENGI (DARYL AND BERENICE CHENG) NO GEITVEJAS ADVENTISTU DRAUDZES MELBURNĀ LĪDZDALĪS PRAKTISKAS, REĀLAS, IEDVESMOJOŠAS ATZIŅAS NO SAVAS DZĪVES PIEREDZES, KAS UZLĀDĒS UN ATJAUNOS TAVU IKDIENAS CEĻU AR DIEVU

KAD?

2. – 5. APRĪLIS, 2015

KUR?

MĀLPILS INTERNĀTPAMATSKOLA
MĀLPILS, PILS IELA 14, LATVIJA

**VAIRĀK INFO &
REĢISTRĀCIJA**

JAUNIESUKONFERENCE.COM

Otrais veselības princips Gaisss

KRĀ: Zini, brālīt, man šķiet, ka mūsu ģimenei jāpārceļas uz dzīvi laukos!

KRŪ: Kāpēc tā?

KRĀ: Es gribstu nost te šajā pilsētas bezgaisā! Mašīnas joņo gar degunu, dūmus šņākdamas. Pilnīgi piesārņots gaisss te pilsētā ir! Skolotāja stāstīja, ka vienalga, vai ārā list vai snieg, vismaz trīsdesmit minūtes ik dienu ir jāpavada svaigā gaisā. Bet kur lai dabū to svaigo gaisu, ko? Šodien pat žāvājos vienā gabalā!

KRŪ: Varbūt neesi kārtīgi izgulējusies?

KRĀ: Vai tad tu nezināji, ka žāvāšanās ir no svaiga gaisa trūkuma? Smadzenēm domāšanai taču ir vajadzīgs skābeklis, kas ir svaigā gaisā!

KRŪ: Tad redz kāpēc man pēdējā kontroldarbā ir mazlietiņ švakāka atzīme! Tas ir no piesārņota gaisa nevis no slinkuma mācībās! Tas man noteikti jāpastāsta mammai! Lai viņa neuztraucas, ka esmu slinks. Pie visa vainīgs svaiga gaisa trūkums māmām smadzenēm!

KRĀ: Tik vienkārši tu, Krū, neizspruksi!

KRŪ: Kāpēc nē?

KRĀ: Tāpēc, ka tu sporto katru dienu.

KRŪ: Nu un tad, ka sportoju?

KRĀ: Aktīvi kustoties, vingrojot smadzenēm un visam ķermenim skābekļa pilnīgi pietiek.

KRŪ: Tu, Krā, mazlietiņ pārspīlē ar to gaisa elpošanu, skābekli un tamlīdzīgām lietām!

KRĀ: Nemaz ar nē! Vai tu, Krū, vispār zini, ka cilvēks, piemēram, var vairākas dienas iztikt bez ēdiena, dažas dienas bez ūdens, bet bez gaisa viņš ir pagalam jau pēc maza brītiņa?!

KRŪ: Jā, jā, apmēram pēc piecām minūtēm. To es zinu.

KRĀ: Nu, redzi, cik skābeklis ir ļoti svarīgs dzīvības uzturēšanai un labai veselībai! Jāpārceļas uz laukiem, kad es tev saku!

KRŪ: Nu, nē, māšuk, normāli elpot var arī pilsētā. Parkos, piemēram. Pat daudzstāvu mājas pagalmā ir labāks gaisss nekā istabā. Kur tikai ir kādi zaļumi-koki, krūmi, tur arī gaisss ir labs.

KRĀ: Es zinu, Krū, kur mums būtu vislabāk! Tajā Ēdenes dārzā, kuru kādreiz radīja DIEVS! Man šķiet, tajos laikos pasaule bija daudz tīrāka un nebija tik sabojāta kā tagad. Iedomājies, cik tur bija lieliska dzīve! Viss bija tikko radīts – skaists un nevainojams! Tur gan es gribētu būt. Tik lieliskā vietā!

KRŪ: Bez mašīnu smakām un visāda citāda piesārņojuma!

KRĀ: Arī JĒZUS, tad, kad dzīvoja uz zemes, visvairāk laika pavadīja svaigā gaisā, mērodams tālus ceļus no vienas vietas uz otru, lai pastāstītu cilvēkiem par to, cik lielisks un varens ir DIEVS.

KRŪ: Jā, VIŅŠ bieži uzturējās gan tuksnesī, gan pie jūras. Tātad svaigā gaisā.

KRĀ: Man, brālīt, ir ļoti svaiga ideja- mums jādodas pie jūras! Pavadīsim tur kādu laiciņu, lai atpūstos no pilsētas putekļiem!

KRŪ: Patiešām! Priežu mežu gaisss un jūra, un vēl maziņš kustīgs sportiņš, tas būtu lielisks pasākums! Kamēr vēl gaisss netiek iekonservēts buzdīņās un pārdots par bargu naudu, aizlaižam ar uz jūriņu pēc svaiga gaisa!

Aicinām
bērnus un pusaudžus
piedalīties Zīmējumu izstādē

8 veselības principi BĪBELĒ

ŪDENS / KUSTĪBAS / GAISS / SAULES GAISMA / ATTURĪBA / UZTURS / ATPŪTA / UZTICĪBA

Mēģini pats vai kopā ar vecākiem, skolotājiem atrast kādus Bībeles notikumus, kuros tiek atklāts kāds veselības pamatprincips. Attēlo to zīmējumā un atsūti mums!

- Darbiņš var tikt veikts uz A4 vai A3 formāta zīmēšanas vai akvareļu lapas.
- Darbiņam jābūt glīti noformētam, un glīti nepieciešams uzrakstīt arī Bībeles rakstu vietu, kuru atspoguļosi zīmējumā.
- Darba otrā pusē norādi skaidri salasāmu savu vārdu, uzvārdu, vecumu, draudzi vai dzīvesvietu.

Darbiņus jāšūta **līdz 1.maijam** uz adresi: Rīga, Baznīcas iela 12a, LV 1010 Radošo darbiņu izstādei (Māriņai Lipskai) vai vari nodot caur draudzes bērnu skolotājiem.

Visiem, kas piedalīsies, būs kāds PĀRSTEIGUMS, ko varēsi saņemt Bērnu un pusaudžu festivāla „VARAVĪKSNE” laikā, kas notiks 6. jūnijā Cēsīs un 20. jūnijā Talsos.

STRĀDĀJOŠĀ SESTDIENA

2015. gads nu ir sagaidīts, jau aizritējušas pirmās darba dienas. Bet... Šoreiz sanāca, ka uzreiz pēc svētkiem bija nevis 5, bet gan 6 darba dienas. Kā tautā saka – strādājošā sestdiena, kad vajadzēja atstrādāt brīvo dienu 2. janvārī.

Dievs zināja, ka arī šajā reizē es vēlējos būt draudzē, nevis darbiņā – bērnodārzā. Kad gada pirmajās dienās uzzināju, ka būs strādājošā sestdiena, es par to daudz nesatraucos. Klusībā pie sevis teicu Dievam: „Paldies, ka Tu visu sakārtosi arī šoreiz!” Godīgi sakot, sākumā es pat neko Dievam par šo lietu nelūdzu, vienkārši pateicu paldies par Viņa vadību jau iepriekš. Kāpēc jutos tik droša? Jo iepriekšējo gadu laikā, kopš esmu izdarījusi apzinātu izvēli sekot Jēzum, Dievs vienmēr man ir atrisinājis arī sabata dienas jautājumus. Tas ir Dieva iecelts likums. Ja Viņš redz mūsu nelokāmo nostāju, vai gan spētu mums visus apstākļus nevērst par svētību? Tobrīd gan vēl nenojautu, kā viss būs...

Nedēļas sākumā sazvanījies ar savu kolēģi – otru audzinātāju. Kolēģe izstāstīja, ka no savas puses centusies sakārtot visu tā, lai man sestdiena būtu brīva, bet, tā kā viņa strādā vēl otrā bērnodārzā, 10. janvārī viņai jābūt tur. Es no visas sirds novērtēju šīs audzinātājas pretimnākšanu un rūpes, pateicu paldies. Teicu, ka gan jau viss atrisināsies, pat ja ne viņa, ne es grupiņā nebūsim.

Pienāca nākamā darba diena. Runāju ar savu auklīti, ar kuru jau no pirmās dienas mums Dievs ir dāvējis sevišķu draudzību un īpašas attiecības. Viņa, zinot esošo situāciju, piedāvāja nostrādāt 10. janvārī viena pati. Esmu šai kolēģītei ļoti pateicīga. Lai Dievs uzrunā un bagātīgi svētī arī viņu!

Tuvojās sestdiena. Protams, ka jutos neērti, ka manā vietā strādās kāds cits. Ļoti priecātos, ja arī manām kolēģītēm būtu brīva diena, lai arī viņas varētu atpūsties un uzkrāt spēkus jaunai darba nedēļai. Es no visas sirds lūdzu Dievam diezgan nereālu lūgšanu – lai šajā strādājošajā sestdienā uz manu grupiņu neatved nevienu bērnu... Lūgšanā pieminēju gan visas grupas, bet it īpaši lūdzu par savējo. Zināju, ka auklīte tur būs viena – bez audzinātājam. Arī viņai noderētu atpūsties. Bet pāri visam lūdzu, lai Dievs pagodina pats savu vārdu arī manu kolēģu vidū, lai visi redz, ka tas Dievs, kurš radījis debesis, zemi, jūru un pat visu Universu, patiešām ir liels un varens Dievs, ka Viņam nekas nav neiespējams!

Pienāca sestdienas rīts. Kad pamodos, pateicu Dievam paldies par šo sabata rītu un par visu, ko Viņš mums ielānojis šajā dienā. Turpināju lūgt, lai viss notiek pēc Dieva prāta arī bērnodārzā. Ik pa laikam domās aizceļoju pie savas mīļās auklītes, domājot, kā gan viņai tur sokas.

Mazliet pēc desmitiem auklīte man zvanīja. Sirds nedaudz ietrīsējās, paceļot klausuli. Sapratu, ka tūlīt uzzināšu, kā Dievs ir rīkojies. Ar veselo saprātu likās, ka auklīte nosauks skaitu, cik bērnu šiverē pa grupiņu. Bet sirds tik ļoti ilgojās dzirdēt vārdus: “Iedomājies, mums šodien neatveda nevienu bērnu!” Kā jums šķiet, ko auklīte man paziņoja? Sākumā runājām par citām tēmām, tad beidzot uzzināju – Dievs bija uzklauzījies un ņēmis vērā manas lūgšanas! Mūsu grupā tiešām neieradās neviens mazais!

Esmu pārliecināta, ka šī situācija skaidri pierāda, ka Dievs visu vada un kontrolē. Ja Viņam ir kas padomā, vai kāds var stāties Viņam pretī? Man atliek vien pacelt acis uz debesīm un pateikt Dievam milzīgu paldies par Viņa žēlastību un vadību. Esmu bezgala pateicīga Dievam, ka mana auklīte, kas bija gatava nostrādāt visu dienu arī manā vietā, lai tikai es tiktu uz dievkalpojumu, varēja doties mājās un atpūsties. Varenais Kungs ņēma vērā manas kolēģītes sirsnību un pretimnākšanu un atalgoja arī viņu ar brīvu dienu. Kā nekā Dievs taču vēlas ciešāk sadraudzēties ar ikvienu! Lai arī cik mums grūti, vai tomēr tas nav kas ļoti īpašs – apstāties ikdienas steigā un piedzīvot sevišķu Dieva tuvumu un vadību?

Iepriekšējos divpadsmit gadus, kopš apzināti pieņēmu Jēzu par savu Kungu un vislabāko Draugu, Viņš ne reizi nav mani pievilis arī sabata jautājumā. Katrā situācijā, kad man bija jāpieņem lēmums, kā rīkoties – iet uz darbu sestdienā vai palikt strādāt piektdienas vakaros pēc saulrieta –, Dievs vispirms pagaidīja, lai izdaru savu galējo izvēli. Tad iejaucās Viņš, varens Visuma Valdnieks, un brīnumainā kārtā pats sakārtoja visus apstākļus, lai man sabata laiks būtu brīvs. Tāpat arī šajā gadījumā. Varbūt kādam tas izklausīsies pēc augstprātības vai spītības, bet es uzreiz teicu, ka manis tajā dienā darbā nebūs. Pēc tam, protams, sekoja sirsnīgu lūgšanu raidīšana uz Debesīm, lai Dievs pats visu atrisina un vada, kā labāk. Ne vienu reizi vien man tādos brīžos ausīs skanējuši vārdi: “Lūdzu un gaidi!”

Liels un mūžīgais Dievs! Mana sirds gaviļē no prieka un pateicības! Paldies, Kungs, ka Tu tiešām uzklausi un ņem vērā katru mūsu lūgumu un vajadzību! Paldies, ka Tu pagodināji savu vārdu un sakārtoji visus apstākļus tā, ka manā grupiņā 10. janvāra strādājošajā sestdienā neieradās neviens mazais! Arī viņiem taču ir nepieciešama atpūta! Paldies par manu mīlo auklīti un viņas sirsnību! Izlej savu Svēto Garu arī pār viņu, uzrunā un iepriecini jo bagātīgi! Lai slavēts esi Tu, Dievs, vienīgais gan debesīs, gan virs zemes!

Baiba Tomsone

LIDIJA NEIKURS

kristīgās psiholoģes

SEMINĀRI

LIDIJA NEIKURS, Kijeva, Ukraina

Kristīgā psiholoģe, ģimeņu konsultante. Viena no labākajām speciālistēm bērnu audzināšanas un ģimenes saglabāšanas jautājumos. Viņai ir arī liela pieredze pirmslulību konsultēšanā. Viņas ieteikumi un pieredze atstās pozitīvu iespaidu uz katra dzīvi, kas apmeklēs viņas seminārus.

Sestdiena, 18. aprīlis
pl.15:00 – 18:00

Divu dienu seminārs
„Es izvēlos dzīvību” 1.daļa*

Svētdiena, 19.aprīlis
pl.9:30 – 16:00

„Es izvēlos dzīvību” 2.daļa*

* Seminārs skolotājiem, vecākiem, interesentiem. Dalībniekiem jāapmeklē seminārs abas dienas. Pieteikties līdz 4.aprīlim zvanot uz mob.29869979 vai rakstīt uz e pastu maritel@inbox.lv

Pirmdiena,20.aprīlis
pl.18:00 – 20:30

„Kā iemācīties pārvaldīt savas domas un emocijas” Aicināts piedalīties ikviens.

Otrdiena, 21.aprīlis
pl.18:00 – 20:30

„Konfliktu risināšana”
Aicināts piedalīties ikviens.

Trešdiena, 22.aprīlis
pl.10:00

„Kā kļūt par veiksmīgu vadītāju”
Seminārs draudžu darbiniekiem, savienības nodaļu vadītājiem.

Semināri norisināsies Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

! Individuālajām konsultācijām jāpiesakās līdz 12.aprīlim (tālr. 29869979).

JAU **10.** REIZI

SVINĒSIM LAULĪBU
IKGADĒJĀS «PĀRU DIENĀS»

MĪĻI AICINĀM PIEVIENOTIES
JUBILEJAS SVINĪBĀS
«ATTIECĪBU KALEIDOSKOPS»

2015.GADA 1.LĪDZ 3. MAIJS
APŠUCIEMĀ PIE JŪRAS - «VILLA ANNA»

info: vertibu.tilts@gmail.com